Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 25 (792)

22 – 26 червня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Уряд підвищує мотивацію військовослужбовців

3 стор.

Авіаційний парад на честь загиблих воїнів-вертолітників

6 стор.

Клятва Гіппократа і громадянський обов’язок

9 стор.

Армія – робота для справжніх чоловіків

2 стор.

День частини в полі став нормою

Підлеглі командира окремого полку зв’язку полковника Дмитра Задворнова не вперше відзначають день частини в польових умовах. Багато з них уже загартовані в АТО, а нині відпрацьовують нові для себе завдання.

Отже, 74-ту річницю з Дня створення частини зв’язківці відзначили вдалим завершенням комплексного тактико-спеціального заняття. Вітаємо із цією датою весь особовий склад, а фоторепортаж з проведення цього навчання дивіться у наступному номері.

Юрій Ігнат. “Крила України”. Фото автора.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Україна має повну підтримку усіх країн-членів НАТО щодо реформ у секторі безпеки та оборони

Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак взяв участь у засіданні Комісії Україна – НАТО на рівні міністрів оборони під головуванням Генерального секретаря НАТО Йєнса Столтенберга.

Перед початком засідання глава делегації України провів зустріч з Генеральним секретарем НАТО. У ході зустрічі Столтенберг підкреслив, що Альянс і надалі продовжуватиме надавати всебічну підтримку Україні стосовно забезпечення її суверенітету та територіальної цілісності. Здійснюються масштабні заходи з надання допомоги Україні як в рамках теперішніх проектів співробітництва, так і шляхом нових ініціатив, таких як трастові фонди та дорадча допомога радників Альянсу в Україні. НАТО вітає зусилля України щодо проведення реформ сектору безпеки і оборони та залишатиметься її надійним партнером у їх здійсненні. Окрім того, зазначено, що Альянс цінує участь українських військових в операціях та місіях під проводом НАТО.

У свою чергу, генерал-полковник Степан Полторак поінформував співрозмовника щодо безпекової ситуації в Україні, а також кроків, які здійснюються українською стороною для її нормалізації.

Також він висловив вдячність Альянсу за вагому політичну та практичну підтримку, яку той надає в час тяжкої кризи, спровокованої безпрецедентною агресією з боку Росії.

У ході засідання Комісії Україна-НАТО Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак поінформував присутніх про поточну воєнно-політичну ситуацію в країні, дії Збройних Сил та інших складових сектора безпеки і оборони України, спрямовані на відбиття агресії та про практичні кроки стосовно реформування сектора безпеки і оборони держави.

Міністр оборони підкреслив, що реалізація нових механізмів допомоги Україні та ефективне використання теперішніх програм співробітництва разом із системною роботою, яка проводиться в оборонному відомстві, вже принесли позитивні результати у нарощуванні обороноздатності України.

У своїх виступах міністри оборони країн НАТО одностайно засудили дії проросійських сепаратистських сил, а також Росію, що здійснила збройну анексію Криму та всебічно підтримує сили сепаратистів на сході України. Було наголошено на всебічній підтримці зусиль української влади щодо стабілізації ситуації в Україні та якомога скорішого подолання кризи, забезпеченні практичної допомоги оборонними та безпековим структурам України у проведенні системних реформ.

За підсумками засідання Комісії визначені пріоритетні напрями та практичні кроки поглиблення співробітництва Альянсу з Україною для розвитку спроможностей її Збройних Сил та проведення системних реформ у сфері оборони.

Також раніше, у рамках візиту до штаб-квартири НАТО, Міністр оборони України Степан Полторак взяв участь у тристоронній зустрічі з Міністром національної оборони Литви Юозасом Олекасом та Міністром національної оборони Польщі Томашом Сємоняком.

Керівники оборонних відомств обговорили питання спільної взаємодії в рамках проектів Альянсу, а також окремі аспекти оборонно-технічного співробітництва. Серед іншого, розглянуто стан створення спільного литовсько-польсько-українського підрозділу "литполукрбриг".

У ході зустрічі сторони домовилися, що цього літа у Києві підпишуть спільний Протокол щодо створення "литполукрбригу".

МИРОТВОРЧІСТЬ

Українські вертолітники продовжують виконувати завдання Місії ООН у Ліберії

Попри складну ситуацію в державі, Україна і надалі продовжує виконувати свої міжнародні зобов'язання.

Так, українські військовослужбовці 56-го окремого вертолітного загону Місії ООН у Ліберії менш ніж за місяць здійснили 89 вильотів, в тому числі й повітряні польоти на розвідку майданчиків для посадки. Багато з них тривалий час не використовувалися, і місцеві мешканці встигли набудувати своїх домівок поблизу.

Наші вертолітники разом зі спостерігачами від Місії ООН здійснюють обліт таких ділянок та проводять їх фотографування, аби з'ясувати можливість посадки гелікоптера. Як правило, українські миротворці здійснюють від 2 до 5 таких вильотів щомісяця.

Загалом з початку ротації екіпажі 56-го окремого вертолітного загону провели в небі 128 годин, перевезли 280 пасажирів та понад 2 тонни вантажу.

НІЩО НЕ ЗАБУТЕ

Посол США передав нагороду українського льотчика

Надзвичайний і Повноважний Посол Сполучених Штатів Америки в Україні Джеффрі Пайєтт передав Національному військово-історичному музею України нагороду полковника Михайла Смільського – "Хрест за відмінну льотну службу".

Український льотчик, Герой Радянського Союзу полковник Смільський ще у роки Другої світової війни був відзначений високою нагородою в США, але отримати її особисто так і не зміг.

– Це той приклад, коли нагорода знайшла свого героя навіть через десятиліття, – сказав під час церемонії заступник Міністра оборони України – керівник апарату Петро Мехед. – І це ще одне свідчення того, що справжні подвиги воїнів не будуть забуті. Відзначення українського військового високою нагородою США говорить про те, що у нас єдині цінності.

За роки Другої світової війни Михайло Іванович Смільський здійснив 181 бойовий виліт, знешкодив 13 ворожих літаків, понад 80 танків, 250 автомашин з піхотою і військовими вантажами, 10 гармат різних калібрів та знищив 3 склади з пальним і боєприпасами. Протягом 10 післявоєнних років очолював центр підготовки льотчиків-винищувачів.

– Цією нагородою у Сполучених Штатах Америки відзначаються льотчики за хоробрість та мужність, – розповів Посол пан Джеффрі Пайєтт та додав, що як і тоді США надавали посильну допомогу у боротьбі з ворогом, так і сьогодні, в часи, коли Україна бореться за свою незалежність, Сполучені Штати підтримують й надалі будуть допомагати українцям у боротьбі.

Спеціально з нагоди урочистої церемонії передачі нагороди працівники музею разом із громадськими організаціями створили міні-експозицію та проілюстрували, якою була допомога США під час Другої світової війни. Зокрема, перед музеєм були виставлені кілька експонатів військового транспорту, переданого США у ті часи.

Армія – робота для справжніх чоловіків

На Харківщині триває льотна практика у курсантів третього курсу льотного факультету Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, які опановують навчально-тренувальний літак Л-39 "Альбатрос".

Польоти проводяться на аеродромі навчально-авіаційної бригади, що в Чугуєві. Для проведення практичних занять з "кожедубівцями" на льотовищі створені усі необхідні умови. Всі літаки, на яких проводяться польоти, перебувають у справному стані та повністю забезпечені пально-мастильними матеріалами. Поряд з майбутніми офіцерами-льотчиками постійно знаходяться інструктори авіаційного з'єднання та викладачі льотного факультету університету, які ретельно стежать і допомагають у становленні нового покоління військових авіаторів.

– Протягом усього свого навчання курсанти змогли добре засвоїти теоретичну частину, що позитивно відображається тепер, під час тренувальних польотів та польотів з інструкторами, – розповів командир бригади льотчик першого класу полковник Геннадій Дубовик. – У всіх курсантів я бачу велике бажання літати, в чому ми їм і допомагаємо. На сьогодні курсанти вже мають достатній наліт та стійки навички, аби впевнено почувати себе у небі.

Цьогорічна льотна практика розпочалася у квітні. Перед початком виконання тренувальних польотів курсанти-третьокурсники льотного факультету університету пройшли наземну підготовку, виконали обов'язкові стрибки з парашутом та відпрацювали польотні завдання з льотчиками-інструкторами авіаційного з'єднання. Слід додати, що перед польотами на реактивних літаках курсанти понад 20 годин провели у небі за штурвалом легкомоторних літаків ХАЗ-30 на аеродромі Харківського аероклубу ім. В.Гризодубової Товариства сприяння обороні, що у селищі Коротичі.

Протягом двох місяців майбутні офіцери виконували польотні завдання, серед яких – політ по колу та на простий пілотаж, а також інші вправи. Після цього на початку літа їх допустили до виконання самостійних польотів. Так, на сьогодні кожен з них має наліт на літаку Л-39 близько 30 годин, та 13 з 14 курсантів допущені до самостійних польотів. До речі, на цьогорічну льотну практику третьокурсникам відведено часу до кінця липня.

– Своє майбутнє я пов'язую тільки зі службою у стройових частинах наших Повітряних Сил, де ведеться напружена бойова підготовка. Дуже хочу бути льотчиком-винищувачем, продовжувачем славних традицій попередніх поколінь пілотів, – гордо розповів курсант Данило Гончаренко.

За словами командування авіаз'єднання, майбутні льотчики успішно виконують усі поставлені перед ними завдання та вже готуються до нових польотів. При цьому успіхи пілотів в небі позитивно впливають на бойовий дух всього особового складу частини.

Олег Плаксій. м.Харків.
Фото автора.

ЗУСТРІЧ

Президент обговорив з представниками Атлантичної ради США ініціативи щодо підтримки України

Президент України Петро Порошенко провів зустріч з членом дорадчої ради Конгресу українців Канади, меценатом Джеймсом Темертеєм та делегацією Атлантичної ради США на чолі з колишнім Послом США в Україні, директором Центру європейських досліджень Джоном Гербстом.

Глава держави наголосив на високому рівні координації дій всього міжнародного співтовариства на підтримку України, зокрема США, Канади, Австралії, Японії, Європейського Союзу.

У свою чергу, Джон Гербст представив Президенту звіт групи експертів Атлантичної ради США щодо дій російських військ у війні проти України на території Донбасу протягом 2014–2015 рр. та перспектив подальшого розвитку подій. Він повідомив, що експерти Атлантичної ради працюють також над низкою проектів для підтримки України, зокрема над ініціативою щодо вирішення надзвичайно важких гуманітарних проблем Донбасу, а також проектами освітнього і економічного напрямів.

Глава держави обговорив зі співрозмовниками плани вшанування пам'яті жертв Бабиного Яру у вересні наступного року, коли виповниться 75 років з часу трагедії.

Джеймс Темертей наголосив, що гордий бути на цій зустрічі як представник української діаспори, але особливо – як канадський громадянин, адже Канада є одним з найбільших друзів України у світі.

Президент подякував Джеймсу Темертею за активну діяльність з підтримки України протягом усіх 24 років її незалежності.

ГРОШОВА ДОПОМОГА

Уряд підвищує мотивацію військовослужбовців

Кабінет Міністрів України прийняв постанову "Про внесення зміни до пункту 6 постанови Кабінету Міністрів України від 7 листопада 2007 р.". Такі зміни сприятимуть підвищенню мотивації військовослужбовців, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації, до вступу на військову службу за контрактом.

Зазначеним актом Уряду встановлено нову грошову виплату для військовослужбовців, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації та виявили бажання продовжити військову службу за контрактом. Одноразова грошова допомога встановлюється залежно від категорії особового складу у таких розмірах:

особам рядового складу – вісім мінімальних заробітних плат (9 744 гривні);

особам сержантського і старшинського складу – дев'ять мінімальних заробітних плат (10 962 гривні);

особам офіцерського складу – десять мінімальних заробітних плат (12 180 гривень).

Добровольці АТО можуть отримати статус учасника бойових дій

Статус учасника бойових дій отримають добровольці, які воювали на Донбасі до входження їхніх батальйонів до складу Збройних Сил України. Про це на брифінгу заявив голова Державної служби у справах ветеранів війни та учасників антитерористичної операції Артур Дерев'янко.

За його словами, у зв'язку із прийнятими нормативними актами у 2015 році, "вперше статус учасника бойових дій отримають і добровольці, які вирушили на схід за власним бажанням, були в добровольчих батальйонах на початку протистояння, ще до входження цих батальйонів до складу ЗС України та МВС".

– Статус інваліда війни отримають ті добровольці, які служать у таких формуваннях, як Правий сектор, або навіть волонтери, які зазнали травм, стали інвалідами внаслідок АТО, вони мають право отримати статус інваліда війни, - додав Дерев'янко.

Також він повідомив, що відтепер цивільним особам не буде більше надаватись статус учасника бойових дій, а лише статус учасника війни.

ПЕРСПЕКТИВИ

Україна долучиться до дорадчо-тренувальної місії НАТО в Афганістані

Попри складну внутрішню обстановку, Україна прийняла рішення долучитися також і до дорадчо-тренувальної місії НАТО в Афганістані "Рішуча підтримка".

Про це заявив міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак у Брюсселі під час засідання Північноатлантичної ради на рівні міністрів оборони з країнами-контрибуторами місії Альянсу в Ісламській Республіці Афганістан "Рішуча підтримка".

На засіданні учасники обговорили питання стану підготовки, надання дорадчої та іншої допомоги Афганським національним силам безпеки та оборони, результати розбудови та підтримки спроможностей Афганістану у гарантуванні власної безпеки. Окрім того, міністрами оборони країн-контрибуторів обговорено перспективи функціонування місії "Рішуча підтримка".

– Україна є давнім операційним партнером НАТО. Ми брали участь в усіх операціях під проводом Альянсу, зокрема в Афганістані, до якої український персонал долучився в 2007 році, – зазначив генерал-полковник Степан Полторак. – Попри складну внутрішню обстановку, Україна прийняла рішення долучитися також і до дорадчо-тренувальної місії НАТО в Афганістані "Рішуча підтримка".

Також він висловив упевненість, що досвід, отриманий військовослужбовцями Збройних Сил України в коаліційних силах під егідою НАТО в Афганістані, сприятиме посиленню національної обороноздатності та напрацюванню спільної тактики дій української армії з силами НАТО.

МОДЕРНІЗАЦІЯ

"Антонов" активізував роботу для АТО

У ДП "Антонов" завершили перший етап удосконалення транспортного Ан-26 для Міністерства оборони України. Це перше повітряне судно з 14-ти, які будуть передані для роботи в зоні АТО.

Ан-26 буде, зокрема, захищено від обстрілів переносними зенітно-ракетними комплексами (ПЗРК): на літак встановлюють контейнери з тепловими пастками для дезорієнтації ракет. Таке спецобладнання виготовляють на ДАХК "Артем", що входить до ДК "Укроборонпром". Надалі його можна буде встановлювати безпосередньо в польових умовах.

Крім того, на літаку посилили фюзеляж та проклали необхідні джгути. Всі роботи виконані коштом ДП "Антонов". Документацію щодо передачі Ан-26 для виконання операцій в зоні АТО вже розробили.

– Ми суттєво збільшили темпи робіт, пов'язаних з АТО. Вже нині на Донбасі несуть службу більше 20 літаків "Ан", відновлених за участі нашого підприємства. Виконуючи завдання Президента України, ми також швидкими темпами опрацьовуємо питання виробництва безпілотників та бойових літаків, – заявив керівник ДП "Антонов" Михайло Гвоздьов.

Підприємство працює для АТО не лише у сфері літакобудування. Тут виготовляли пічки для української армії, а також закуповували обладнання та обмундирування. В колективі збирають кошти, які перераховуються на потреби військових, серед яких – чимало "антоновців".

Нагадаємо, що ДП "Антонов" нині включено до складу ДК "Укроборонпром". Новий керівник підприємства Михайло Гвоздьов планує максимально швидко налагодити його ефективну роботу та повернути галузь авіабудування України на чільні світові позиції.

Прес-служба ДП "Антонов".

У Чернігові провели випробування модернізованого вертольота Мі-24П

Фахівці Державного науково-випробувального центру Збройних Сил України (м.Чернігів) разом з представниками товариств з обмеженою відповідальністю "МС Авіа-Грейд" та "Адрон" провели контрольні випробування вертольота Мі-24П, який оснащений комбінованим пристроєм викидання хибних цілей "Адрос" КУВ 26-50.

Зокрема, щоб визначити характеристики штатних систем та додатково встановленого обладнання вертольота у повітрі, військові науковці з Чернігова виконали 5 випробувальних польотів загальною тривалістю 2 години.

– Програма випробувань виконана в повному обсязі. У небі вертоліт показав добрі результати. Загалом, основною метою випробувань є визначення можливості прийняття на озброєння української армії комбінованого пристрою викидання хибних цілей "Адрос"
КУВ 26-50 та його застосування на вертольотах Мі-24 різних модифікацій, Мі-8 та військово-транспортних літаках Ан-26. Реалізація амбіційного проекту з розвитку вітчизняного вертольотобудування продовжується, – зазначив керівник Державного науково-випробувального центру Збройних Сил України полковник Володимир Башинський.

За результатами проведеного заходу керівник Центру висловив подяку офіцерам за безпосередню участь у випробуваннях.

Олег Сушинський.

Бджоли працюють – солдатів рятують

У двох маленьких кімнатках, неначе у вулику, трудяться десятки волонтерок-бджілок. Вони щодня працюють на благо армії по 10-11 годин, не шкодуючи сил, їх знають і на передовій, і у шпиталях. Безліч людей приходять до “Краматорських бджілок” хоча б на кілька годин, бо знають: тут допомагають українській армії. У волонтерських кімнатках збираються різні люди: старші, молоді, зовсім діти, жінки і чоловіки.

Волонтери почали організовуватись одразу після звільнення міста. На те, що справа стане настільки масштабною, тоді ніхто навіть не сподівався. Жінки-бджілки сортують харчі, що їх зносять люди, готують різні смаколики, в’яжуть рукавиці, шкарпетки, шиють солдатам білизну та балаклави. Однак основне заняття тут – плетіння маскувальних сіток. За рік роботи жінки сплели понад вісім тисяч квадратних метрів амуніції.

Перше, що зробили, перефарбували стовпи, де були зображені російські прапори

Спочатку організація налічувала усього кілька людей, та бажаючі допомогти набігали дуже швидко, інформація розповсюджувалась в соціальних мережах та через “сарафанне радіо”.

– Перше, що зробили, – перефарбували стовпи, де були зображені російські прапори, – розповідає Надія Михайлівна, одна із “бджілок”. – Потім знайшли приміщення, почали плести сітки. Уже в вересні почали видавати перші маскувальні засоби. За день робимо від 40 до 50 квадратних метрів сітки. За необхідності об’єм збільшується до 60 квадратних метрів. Зізнаюсь чесно, праця – пекельна. Жінки в організації – у більшості немолоді, працювати доводиться по 10-11 годин. Вихідних і свят у нас немає – ні Великодня, ні 1 травня… Адже і на війні вихідних немає. Постільну білизну, одяг, що потім перетворюються на сітки, приносять люди з усього міста. Приймаємо усе. Нам зараз дали замовлення на дві тисячі квадратних метрів. В місяць ми робимо більше тисячі квадратних метрів.

Зроблене своїми руками, з теплом і душею

Надія Михайлівна зізнається, що часу на себе зовсім не вистачає. “Бджілки” приступають до роботи з самого ранку і йдуть додому пізно ввечері. Але відпочивати, коли по їх землі топчуться вороги, жінки не можуть.

– Також ми робимо “кікімори” для розвідників і снайперів. Снайпери зробили комплімент, що ми перевершили навіть американців, які вважаються найкращими виробниками “кікімор”. Це ж зроблене своїми руками, з теплом і душею. У кожної жінки, що тут працює, може бути якась неприємність вдома, до того ж ми усі слідкуємо за новинами. Та намагаємось нести тільки позитивну енергетику, говорити тільки про позитивні речі під час роботи.

Не обходиться і без продуктових посилок. Близько двох разів на тиждень волонтерки-трудівниці спаковують близько 5-7 ящиків різних продуктів. Це і вареники, чебуреки, котлети, піци, тушковане м’ясо, капуста, пиріжки, пончики та навіть оселедець під шубою.

– Також купуємо печиво, цукерки. Не обходяться посилки і без побутової хімії. Звісно, нам потрібні кошти. В основному нам їх приносять місцеві жителі. Приносять тому, що довіряють нам, тому що дивляться звіти в інтернеті, бачать, що все прозоро і по-чесному. Позавчора чоловік приніс тисячу гривень. Також свої пенсії майже повністю кидаємо на АТО. Заробити кошти допомагає і місцева молодь. Вони шиють, вишивають, роблять прикраси. Ці вироби продаються, а кошти йдуть на потреби армії, на сітки, “кікімори”.

Ворог нас об’єднав, і ми його переможемо

Попри те, що минулий рік для усієї країни, а особливо для Донбасу, видався вкрай жорстоким, “бджілки” знаходять у війні і краплю позитиву.

– Ми вдячні ворогу за те, що стали нацією. Тепер відчуваємо, що ми – єдиний народ. У нас проживають вірмени, росіяни, болгари, румуни, євреї, але ми себе відчуваємо саме українцями. Ворог нас об’єднав, і ми його переможемо.

Олександр Олехнович.
“Крила України”.

Тож як на рахунок клаптика землі?..

Звичайно, по два раби українська влада учасникам АТО, як стверджує “обізнана” кремлівська пропаганда, не дає. Але на рахунок “клаптика землі” московські геббельси майже вгадали, адже отримати земельну ділянку кожен учасник антитерористичної операції дійсно може. Власне, в Україні право на безоплатну приватизацію земельної ділянки мали й раніше різні категорії громадян, так що спекулювати на цю тему є зайвим. Тож як тривають справи із отриманням земельних ділянок учасниками АТО сьогодні?

Днями у Вінниці відбулась спільна нарада під керівництвом заступника міського голови Вінниці Сергія Тимощука, під час якої розглядалися питання, пов’язані з розподілом між учасниками антитерористичної операції, які отримали статус учасника бойових дій, земельних ділянок на території міста. У нараді взяли участь головний архітектор Вінниці, представники різних департаментів та комісій міської ради, військових частин гарнізону, Командування Повітряних Сил Збройних Сил України, Вінницького зонального відділу Військової служби правопорядку у ЗС України, міського відділу та обласного управління МВС України у Вінницькій області, а також обласного управління Служби безпеки України. Оскільки у місті та області вже є декілька тисяч учасників АТО, які вже повернулися зі сходу чи продовжують виконувати бойові та спеціальні завдання у складі сил та засобів АТО, тож і їхні інтереси мають представляти військовослужбовці та співробітники військових частин та установ усіх силових структур, до складу яких вони входять.

На порядку денному в учасників наради було декілька питань, пов’язаних із роботою комісії з розподілу земельних ділянок між учасниками бойових дій, які брали безпосередню участь в АТО, та членами сімей загиблих учасників АТО, для передачі земельних ділянок безоплатно у власність. Серед них – порядок формування єдиного реєстру вінничан-учасників АТО, уточнення порядку розгляду їх звернень тощо.

Заступник директора департаменту архітектури, містобудування та кадастру, головний архітектор міста, начальник служби кадастрів міської ради Олександр Бондарчук розповів присутнім, що для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд кожен учасник бойових дій, який пройшов АТО, може отримати безоплатно земельну ділянку. В сільській місцевості – площею до 25 соток, у селищі міського типу – до 15 соток і в межах міста – до 10 соток. При цьому, як зауважив вінницький головний архітектор, у єдиному реєстрі зафіксовано вже понад тисячу бажаючих отримати земельні ділянки під будівництво житла, але не всі вони проживають безпосередньо в обласному центрі. Та вистачає і вінничан-учасників АТО, які виявили бажання отримати ділянки під будівництво.

– Наразі шляхом жеребкування буде розподілено 150 земельних ділянок, що знаходяться на території колишнього прокатного заводу в районі Тяжилів, – повідомив Олександр Олексійович. – Там, до речі, передбачено й будівництво інфраструктури, зокрема – магазину й дитячого садочка. Перші 18 ділянок – сім’ям загиблих в АТО вінничан – уже розподілені. Члени сімей загиблих мають право вибору ділянки, тож вони у жеребкуванні участі не беруть. Взагалі, в АТО станом на сьогодні загинуло 17 вінничан, але, оскільки, відповідно до законодавства України, члени сімей загиблих Героїв України мають право на додаткову ділянку землі, то й ділянок було виділено 18, і члени сімей загиблих учасників АТО вибрали ділянки, які їм сподобалися. На черзі – розподіл ще 71 ділянки у цьому ж районі. Також ми працюємо, шукаючи інші можливості й інші землі. Так, приміром, у мікрорайоні “Східний” Міністерство оборони України виділило 45 гектарів землі під будівництво багатоповерхових будинків, але саме будівництво ще не розпочато. Можливо, виділятимуться ділянки під будівництво й там. Опрацьовуються і питання надання земельних ділянок у престижному передмісті Вінниці – селі Агрономічне.

Як розповів головний архітектор, стати власником “клаптика землі” неважко. Достатньо завітати у відділ звернень міської ради, надавши довідки про склад сім’ї та про пільги, а також копії паспорта громадянина України та довідки про присвоєння ідентифікаційного коду. Після цього учасник АТО вноситься до списку бажаючих отримати вільну ділянку для будівництва та обслуговування житлового будинку. Звичайно, це – в тому випадку, якщо дана особа не використала свого права на отримання безоплатно земельної ділянки під будівництво раніше, до участі в антитерористичній операції. Якщо ж вона отримувала земельну ділянку з іншою метою, скажімо, для садівництва, то це – зовсім інші речі, і право на отримання ділянки під будівництво вона має. Цікавим моментом є те, що ділянка під будівництво житла не має нічого спільного з наданням житла. Тобто, якщо людина знаходиться на квартирній черзі, то з отриманням земельної ділянки вона зберігає своє право на отримання житла й продовжує перебувати на черзі.

Список бажаючих отримати земельну ділянку поповнюється щодня, і для тих, хто насправді має таке бажання, краще надати усі необхідні документи вже. Тим більше, що одразу немає необхідності надавати посвідчення учасника бойових дій – воно знадобиться пізніше, коли прийде час отримання цієї ділянки. Інші ж документи можна подати заздалегідь.

Олексій Тригуб.
“Крила України”.
Фото автора.

Людина як найвища цінність

“Це була перемога, велика перемога. Люди на вулиці нас вітали, дякували за наполегливість, бажали дальших успіхів”. Так пригадує процес завершення прийняття українського Основного Закону учасник тих подій народний депутат України 2-го скликання Валентин Яблонський.

Як відомо, Конституція України була ухвалена Верховною Радою 28 червня 1996 року. Відтоді цей день є державним святом.

Шлях прийняття сучасної української Конституції був тривалим та нелегким. Роботу над документом розпочала Верховна Рада 1-го скликання. Вже 1992 року проект документа було винесено на всенародне обговорення. Але завершити процес дедутатам 1-го скликання не вдалося. 8 червня 1995 року було укладено Конституційний договір між Верховною Радою та Президентом України “Про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України”, де були зафіксовані основні засади управління державою. І нарешті 28 червня 1996 року о 9 год 18 хв після 24 годин безперервної праці Верховна Рада України прийняла і ввела в дію Конституцію України (“за” проголосували 315 народних депутатів).

Слід зазначити, що головною відмінністю ухваленого парламентом тексту від поданого напередодні проекту був однопалатний парламент. І це при тому, що у трьох законопроектах Конституційної комісії було запропоновано запровадити класичну форму двопалатного парламенту.

Перепетії на шляху до прийняття Конституції були обумовлені різними чинниками. Зокрема, відсутністю в політичної еліти країни чіткого і спільного уявлення щодо подальшого вектору руху (європейського чи азіатського) країни, що було характерним для перших років пострадянської доби та, на жаль, протягом наступного періоду. Не вистачало більшості політичної еліти знань та навичок з функціонування державного апарату, досвіду творити установчі акти та закони самостійно, без вказівки згори. При цьому у меншості, яка жадала запровадження демократичних норм, був відсутній досвід їх практичної реалізації. Громадянське суспільство та різноманітні форми активної участі громадян у прийнятті державних рішень знаходилося у зародковому стані.

Протягом 19 років існування Основний Закон нашої держави підлягав змінам за різних причин та обставин п’ять разів, при чому внесення змін від 2004 та 2014 років було скасовано.

Отже, чинна Конституція України – це вияв установчої влади народу, закріпленої Законом України “Про прийняття Конституції України і введення її в дію” від 28.06.1996 р. Елементами структури Конституції України є преамбула, 15 розділів, 161 стаття. Основним Законом визначено Україну суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою, республікою за формою правління із принципом народовладдя. Народ визнається носієм суверенітету і єдиним джерелом влади. Державна влада здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Найвищою соціальною цінністю нашої держави визначено людину – її життя і здоров’я, честь і гідність, недоторканність і безпека. Однією зі статей Конституції закріплено принцип верховенства права в Україні. Конституція має найвищу юридичну силу, а норми її є нормами прямої дії.

В цілому Конституція України є вагомим набутком європейської конституційної спадщини. Це засвідчила у своєму висновку Європейська комісія “Демократія через право” (Венеціанська комісія Ради Європи), яка у 1997 році зазначила, що основними принципами у Конституції є принципи демократії, соціальної і правової держави. В остаточному висновку Венеціанської комісії зазначалося, що тривалий період, який був потрібний Україні для прийняття цієї Конституції як Конституції незалежної держави, вдосконалення її змісту, завершився нарешті прийняттям такого тексту, в якому було враховано більшість зауважень, зроблених Комісією до попередніх проектів.

З іншого боку, деякі положення Конституції залишились незадовільними з точки зору права, що було зумовлено політичними причинами, і можуть бути пояснені необхідністю досягнення політичного компромісу для прийняття документа. Якби ці положення були уточнені в Конституції, то можна було б вважати, що Україна повністю врахувала настанови Комісії, а також стандарти Ради Європи.

На жаль, при всіх позитивних моментах, декларованих в Конституції України, доводиться констатувати, що внаслідок відсутності в Україні сталих традицій реформування Основного Закону та надмірної політизованості конституційного процесу, останній часто розглядається і використовується українськими політичними гравцями суто як інструмент політичної боротьби.

Підготувала Оксана Уретій. “Крила України”.

АРМІЯ З НАРОДОМ

Група ЦВС допомагає людям на лінії зіткнення

Офіцери групи цивільно-військового співробітництва сектору “М” не залишають тих, хто залишився проживати безпосередньо на лінії зіткнення, наодинці зі своїми проблемами. Вони уже не перший місяць активно допомагають місцевим жителям.

У населеному пункті Бердянське групою ЦВС було взяте шефство над одинадцятирічною дівчинкою-інвалідом. Офіцери групи порадували її різноманітними іграшками, солодощами, напоями тощо. Також до допомоги маленькій жительці Бердянського долучились волонтери. Вони забезпечили сім’ю засобами гігієни та продовольчими пайками. Аби привернути увагу до проблем містечка та його жителів, група запросила радника заступника Міністра оборони України Наталю Водянову, представників ЗМІ і волонтерів. Запрошеним пояснили основні проблеми та попросили посприяти у їх вирішенні.

Під час візиту до Орловського разом з Благодійним фондом “Віс пасем” було передано гуманітарну допомогу, а саме: свіжий хліб, різні крупи, макаронні вироби, цукор, згущене молоко, м’ясні консерви. Найменших жителів Орловського порадували одягом та іграшками.

Також група ЦВС відвідала Центр дитячої реабілітації “Республіка Пілігрим”. Реабілітаційному центру було передано гуманітарну допомогу. Не забули військові і про дітей: на них чекали іграшки та трикотажний одяг.

Не обійшлось без гуманітарних проблем і у Виноградному. Офіцери з’ясували, що у медичному пункті села відсутні медичні препарати для надання першої медичної допомоги населенню й, зокрема, дітям дошкільного віку. Також у дитячому садочку існувала потреба у наповненні ігрового майданчика піском. В найкоротший термін ці питання вдалось вирішити. До медичного закладу доставили медпрепарати. Окрім того, військовослужбовці власними зусиллями організували завантаження і доставку піску до дитячого садочка та вивантаження безпосередньо на ігровий майданчик.

Під час роботи в населеному пункті Чермалик офіцери групи ЦВС сектора “М” організували зустріч із головою сільради, представниками органів місцевої влади та поспілкувалися з місцевим населенням. Під час зустрічі фахівці групи надали консультативну й організаторську допомогу та визначили напрямки своєї подальшої роботи у селищі. Під кінець було здійснено передачу гуманітарної допомоги: хлібобулочні вироби, крупи, макарони, питна бутильована вода, засоби особистої гігієни тощо. Та, за традицією, подарунки для маленьких українців.

Крім гуманітарної місії, групі цивільно-військового співробітництва сектора “М” доводиться ще й виконувати завдання з охорони та супроводу під час переміщення місцевого населення. Так, до групи ЦВС звернувся директор ТОВ “Здравниця +” з проханням організувати безпечний переїзд дітей працівників металургійного комбінату “Азовсталь” та ПАТ “Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча” до місць проведення літнього відпочинку у дитячі заклади оздоровлення “Райдужний” і “Сонячний”, що розташовані у населеному пункті Юр’ївка Першотравневого району Донецької області. Військові поставилися до цього прохання з особливою відповідальністю, адже, в час погіршення ситуації на фронті, йшлося про життя і здоров’я наймeнших громадян України. Було чітко опрацьовано час переміщення та маршрут руху. Українські військовослужбовці особисто супроводили дітей до таборів відпочинку, гарантуючи їхню безпеку.

Побоюючись за дітей своїх працівників, з аналогічним проханням звернувся і директор державного підприємства “Маріупольський морський торговельний порт”. Офіцери групи ЦВС сектора “М” і тут підставили плече допомоги і супроводили дітей на літній відпочинок у дитячий заклад оздоровлення та відпочинку “Юний моряк”, що розташований в Урзуфі Першотравневого району Донецької області.

Загалом на тритижневий відпочинок до зазначених дитячих таборів групою цивільно-військового співробітництва були доставлені вісімсот дітей.

– Наші офіцери вкрай відповідально ставляться до вирішення навіть найменших проблем населення, яке проживає безпосередньо на лінії зіткнення чи на прилеглій території, – говорить полковник Сергій Верещак, начальник групи ЦВС сектора “М”. – Наприклад, був випадок, коли під час нашого візиту до населеного пункту Касьянівка ми завітали в місцеву школу. Оглянули будівлю, директор показав, як просувається ремонт у спортзалі і попросив допомогти лінолеумом. За декілька днів ми привезли їм лінолеум. І дирекція школи, і учні були нам дуже вдячні за таку допомогу.

Поза увагою не повинно залишитись жодне звернення – від найглобальнішого до найменшого. Демонструючи людям, що держава Україна піклується про своїх громадян, проводячи роз’яснювальну роботу, ми здобуваємо все більшу підтримку населення. А сепаратистські настрої суттєво зменшуються.

Олександр Олехнович. “Крила України”.

ШАНА ГЕРОЯМ

Авіаційний парад на честь загиблих воїнів-вертолітників

На горі Карачун поблизу Слов’янська вшанували пам’ять героїв-учасників антитерористичної операції – екіпаж підполковника Андрія Бєлкіна на Мі-8МТ, що загинув на цьому місці рівно рік тому, за кілька днів до звільнення листа.

На громадську панахиду на честь ратного подвигу кавалерів ордена Богдана Хмельницького III ступеня командира вертольота підполковника Андрія Бєлкіна, льотчика-штурмана – капітана Дмитра Шингура, бортового техніка майора Руслана Мазунова прибули рідні та друзі, бойові побратими, представники місцевої громади, громадські активісти та небайдужі пересічні українці. Торік загинули й солдат Олексій Волоха та старший солдат Олександр Кондаков. Ще четверо загиблих – співробітники СБУ.

Як зазначив заступник командира по роботі з особовим складом 16-ї бригади армійської авіації СВ ЗС України підполковник Михайло Шур, звитяга цих вертолітників є гідним прикладом для наслідування наступними поколіннями українців, яскравим зразком жертовності заради новітньої історії Української держави.

Вшановуючи пам’ять героїв, радник Міністра інформаційної політики України в АТО Олександр Бригинець сказав, що слово “Карачун” стало першим героїчним символом російсько-української війни. Саме тут було сконцентровано безліч українських подвигів, українських героїв і здобуто першу та ключову перемогу над гібридними окупаційними терористичними підрозділами.

– Мені особливо приємно, що відновлення українського мовлення на Донбасі, в якому я беру участь, символічно почалося теж з Карачуна. І кожен українець повинен зробити все можливе, щоб імена всіх героїв, в тому числі й наших побратимів-вертолітників, їхні подвиги були увічнені достойно і на їхньому прикладі виховувалися нові покоління українців, які завжди готові будуть захищати Україну, в тому числі й зі зброєю в руках, – наголосив Олександр Бригинець. – Вічна пам’ять і слава Героям! Царство Небесне воїнам Неба!

Наприкінці громадської панахиди присутні поклали вінки та квіти до пам’ятного знака з іменами Героїв, ушанувавши загиблих хвилиною мовчання. А військові авіатори, за армійською традицією, на своїх крилатих машинах один за одним здійснили проліт у небі пам’ятного кола над місцем загибелі.

Варто нагадати, що трагедія трапилася поблизу Слов’янська біля гори Карачун 24 червня 2014 року. Бойовики з переносного зенітного комплексу збили гелікоптер Мі-8МТ сил АТО. Загинули дев’ять військовослужбовців, троє з яких – члени екіпажу та четверо співробітників СБУ. На борту перебували фахівці, які встановлювали апаратуру з метою організації моніторингу простору, фіксації фактів порушення Плану мирного врегулювання конфлікту на сході України.

В’ячеслав Петровський. м.Слов’янськ.

Вони йдуть у безсмертя

В одному з весняних номерів нашої газети ми розповідали про коротке, немов свічка, але напрочуд безстрашне й самовіддане життя молодого українського офіцера-десантника, командира 1-ї аеромобільної роти 13-го окремого аеромобільного батальйону 95-ї Житомирської окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ капітана Володимира Марковського. Тоді йшлося про бойовий шлях відважного командира, який обірвався 20 січня цього року в бою за Донецький аеропорт. І ось сьогодні знову з’явилася нагода згадати про сміливого крилатого піхотинця – у переддень виходу номера у світ його батькам було вручено посмертний орден.

Ось уже пролетіло п’ять місяців відтоді, як десятки російських осколків обірвали молоде життя капітана Володимира Марковського. Майже півроку, але біль не пройшов, не притупився. І – не лише у батьків, молодшої сестри, рідних та близьких загиблого героя – Володю пам’ятає усе рідне село й не лише воно.

У День пам’яті і примирення – 8 травня цього року, на будівлі рідної школи Володимира, Улашанівського навчально-виховного об’єднання “Дошкільний заклад, середня загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів” Славутського району Хмельницької області з’явилася меморіальна дошка у пам’ять про героя. Треба сказати, що, на превеликий жаль, це – не перший випадок, коли воєнний молох не оминув Улашанівку: ось уже багато років на цій самій стіні знаходяться меморіальні дошки на честь двох інших загиблих воїнів-десантників – уродженців села, які не повернулися з далекого Афганістану. І ось Володимир, молодший від них більш ніж на два десятиліття, який народився вже після загибелі цих двох своїх старших односельців, але – вихований на їхньому подвигу – також до кінця виконав свій військовий та громадянський обов’язок, віддавши своє молоде життя за свободу, незалежність та територіальну цілісність своєї Батьківщини. Він відійшов у Вічність, а його фотографія приєдналася до образів у мармурі старших братів по крилатій піхоті на шкільній стіні…

Як розповіла директор навчально-виховного об’єднання Олена Комар, Володя ріс напрочуд добрим, працелюбним і відповідальним хлопцем. Олена Іванівна не викладала у нього, проте знала його не лише по уроках – він зростав на її очах, вони дружили родинами…

А її заступник з навчально-виховної роботи Людмила Денисюк з 7 по 11 клас навчала майбутнього офіцера фізики. Педагог згадує, що цей учень вже у сьомому класі серйозно готувався до вступу й навчання у військовому ВНЗ, активно займався спортом.

– Жодні не лише шкільні, але й районні та навіть обласні змагання не обходилися без Володі Марковського, – згадує Людмила Олександрівна. – Це й “Козаки Поділля”, і “Старти надій”, й інші змагання. А за особливі успіхи у вивченні предметів “Фізична культура” та “Захист Вітчизни” на випускному Володимир був нагороджений похвальною грамотою.

Так, він був бійцем із дитинства. І рота його стала кращою, і сам герой загинув, прикриваючи своїм тілом підлеглих.

Указом Президента України капітан Володимир Марковський був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно). Вручити нагороду батькам загиблого до села прибули народні обранці рад різних рівнів на чолі з народним депутатом України Романом Мацолою. Передаючи орден матері офіцера-десантника Ліні Василівні Марковській, парламентар висловив від імені земляків та представників влади щиру вдячність жінці за виховання сина й пообіцяв всіляке сприяння й допомогу. До речі, на церемонію вручення нагороди до Улашанівки були запрошені батьки інших загиблих у зоні АТО уродженців Славутського району Хмельниччини, яких народні обранці також запевнили у тому, що безсмертний подвиг їхніх синів не буде забутий земляками.

Згадуючи загиблого земляка, голова сільськогосподарського кооперативу “Улашанівський” Андрій Теслюк розповів про те, як потребували воїни-десантники допомоги і як об’єднання керівників сільськогосподарських підприємств “Хлібороб Славутщини”, до складу якого входить сім фермерських господарств району, придбали тепловізор його роти капітана Марковського. Згодом фермери долучилися до волонтерської роботи серйозніше й налагодили контакт із Фондом матерів учасників бойових дій, яким передали 20 тонн продуктів харчування. Крім того, безпосередньо на передову вони передавали й продовжують передавати грошову допомогу, зокрема – на придбання обмундирування.

На жаль, вже тисячі кращих синів і доньок України віддали своє життя за свободу і право на життя своєї Батьківщини. Також на жаль, кров ще ллється й поки кінця-краю війні – як би ми з об’єктивних причин її не називали – не видно. І для нас, військових, є дуже відрадним те, що наші цивільні співвітчизники пам’ятають про подвиг наших бойових побратимів і підтримують всіх нас. Герої не вмирають – у цьому щиро впевнені всі ми, у цьому нас переконують і подвиги наших бойових друзів, і вдячних земляків.

Олексій Тригуб. “Крила України”. Фото автора.

“Я більше не сидітиму безпорадно в бомбосховищі. Я буду захищати Батьківщину з автоматом в руках!”

Солдат Збройних Сил України Анастасія – метеоспостерігач військового аеродрому Краматорськ. Тендітна молода дівчина невеликого зросту, з гарною зовнішністю та сповненими рішучості очима. Як справжній український солдат, вона сповнена патріотизму і любові до рідної землі та готова захищати Україну до останньої краплі крові.
Свою кар’єру військовослужбовця розпочала 12 травня цього року, коли присягнула на вірність українському народу. До цього – півтора місяці нелегких випробувань курсом молодого бійця та опанування професії синоптика. Родом дівчина – із Краматорська, де і проживає зараз разом з родиною.

– Як Ви стали військовослужбовцем Збройних Сил України? Можливо, це була мрія дитинства?

– Не зовсім. Коли я була ще юною 17-річної дівчиною, хотіла стати журналістом. Після школи поїхала навчатися до Києва. Вступила в університет Україна на фах “журналіст-редактор”. Але, як виявилось, це рішення було не зовсім правильним. Після випуску залишитись у Києві на маленьку зарплатню журналіста-початківця я не могла собі дозволити. У Краматорську ситуація зі ЗМІ дуже складна. Маленьке місто, мало друкованих видань, одним словом – не знайшлось місця. Довелось змінювати професію. Пішла в торгівлю.

Після звільнення міста від бойовиків, я почувалася в боргу перед українськими воїнами за те, що вони ціною власного життя і здоров’я вигнали ворога з Краматорська і продовжують захищати місто від цієї нечисті. Щоб якось віддячити, підтримати і допомогти нашим захисникам, почала допомагати волонтерам. Купувала форму, спорядження, продукти, побутові засоби і передавала знайомим волонтерам.

А якось, ховаючись від чергових обстрілів, для себе чітко вирішила: я більше не сидітиму безпорадно в бомбосховищі. Я буду захищати Батьківщину з автоматом в руках.

– Насте, Ви місцева, все життя прожили у Краматорську, ходила по цих вулицях, спілкувалась з людьми і можете, як ніхто інший, розповісти, з чого розпочалась ця хвиля сепаратизму півтора роки тому.

– Ну, варто почати розповідь не від подій, що сталися півтора року тому. Все почалося років шість-сім тому. Саме відтоді, зокрема в Краматорську, існувала організація “Народное ополчєніє Донбасса”. Відповідно ця хвиля сепаратизму не здійнялася раптово. Ці події планувались і готувались багато років. А загострення діяльності сепаратистів почалося з Майдану. В той час, коли люди гинули на Майдані, відстоюючи своє право на гідне майбутнє, тут, у Краматорську, невеличка групка людей, чоловік до трьохсот, влаштовували проросійські мітинги, вигукували сепаратиські гасла, просили Путіна ввести війська.

– А ці триста екстремістів були з місцевих чи гастролери з Росії?

– Так, люди місцеві, а от організатори, координатори, ідейні натхненники і, звичайно, фінансування були з Росії.

– Як вдалось жменьці неадекватних людей нав’язати свої правила гри, захопити та контролювати місто стільки часу? Що в цей час робила проукраїнська частина населення?

– На той час проукраїнсько налаштованими була десь половина населення міста. Значна частина активно займалась громадською діяльністю, політикою… Чому нічого не робили? Мабуть, ми просто поставились зверхньо до того, що діялось. Ходять якісь клоуни – ну і хай собі ходять. Вирішили, що це все не варте уваги. Помилилися… Вже зовсім скоро ці клоуни зі зброєю захоплювали адмінбудівлі, стояли на блокпостах.

– Коли місто повністю перейшло під контроль сепаратистів?

– 12 квітня у Краматорськ зайшли підрозділи російських найманців, і місто захопили. Над міськрадою повісили прапор з двоголовою дохлою куркою-мутантом, і з цього часу довгих три місяці мешканці жили в полоні, як заручники, без жодних прав, перспектив, у постійному страху. Виходячи з домівок чи то за продуктами, чи в аптеку, дівчата одягались у закритий одяг, незважаючи на літню спеку. І молились, аби тільки на них не звернув увагу якийсь п’яний чеченець чи так званий ополченець. Хлопці і чоловіки теж намагались не потрапляти на очі загарбникам – примусово “мобілізували” або змушували працювати, рити окопи. Потім – бої, обстріли, ночі і дні в бомбосховищі. Було дуже страшно і моторошно. Не покидало відчуття, що ось-ось прилетить… Але потім звикла. Люди до всього звикають.

– Чи протидіяли якось місцеві чоловіки загарбникам?

– У фізичному плані – ні. А як протидіяти озброєним людям? Ідеологічно – частково. Тобто жителям Краматорська, які слухали російську пропаганду, пояснювали, що це все – обман, і нічого доброго наша північна сусідка принести на нашу землю не може. Адже Росія – тюрма народів. З бойовиками говорити не було жодного сенсу – одразу забирали, саджали в підвал. А там катували або могли просто вбити як ворога народу. Та і що можна пояснити п’яницям і наркоманам?

Єдиним, чим могли протидіяти, – передавали інформацію про дислокацію, пересування, чисельність та озброєння бойовиків. А ще – йшли в лави Збройних Сил України чи добровольчих батальйонів. Оскільки стан ЗС України тоді був далеко не найкращий, наші чоловіки активно записувались у добровольці.

– Як звільняли Краматорськ?

– Наша армія тоді проводила успішну визвольну операцію. Екстремісти зазнавали серйозних втрат і відступали по всіх фронтах. Ми чули обстріли, чули, що йдуть бої, доносились якісь команди… Коли “орки” зрозуміли, що їм не втримати місто – вирішили відступити. Деяка частина бойовиків залишилась прикривати відхід. Основні сили зібрались в колону і втекли з міста. Це було п’ятого липня близько другої дня. Один із найщасливіших моментів мого життя. До речі, формували колону бойовики якраз під моїми вікнами. Я бачила зблизька і БМП-1 з написом “На Київ”, і ПЗРК “Ігла”, КамАЗи, і багато іншої техніки...

– Чи змінилося ставлення краматорчан до України, Росії, сепаратистів, бойовиків, до війни в Україні?

– Звичайно, змінилось. Патріотично налаштованих громадян стало в рази більше, і вони не соромляться висловлювати свою позицію. Стали більш активними. Сіра маса, так зване болото, після пережитого нарешті визначилися, і визначилися на користь України. Але й багато сепаратистів залишилось при своєму. Вата в головах заважає їм думати і тверезо оцінювати обставини. Але вони зараз тихенькі, смиренні, всі попритискали хвости.

– Зараз у всій Україні активно розвивається громадянське суспільство. Люди хочуть контролювати владу, впливати на прийняття рішень, борються з корупцією та бюрократизмом чиновників. Як з цим у Краматорську?

– Ну, після Майдану вся країна змінилась. Краматорськ – не виняток. Люди, які захотіли прокинутись, – прокинулись і взяли майбутнє у свої руки. В нас також є різні громадські організації, активісти, які займаються благоустроєм міста, очищенням влади, боротьбою з корупцією. Наприклад, діє спілка адвокатів, які надають юридичну допомогу соціально незахищеному населенню, впливають на дотримання законності у процесах, пов’язаних з життєдіяльністю міста. Є спілка підприємців, яка робить свій внесок у відновлення міста. Є патріотичні організації. До речі, одразу після звільнення Краматорська по всьому місту з’явилися білборди “Краматорськ – це Україна!” та “Дякуємо українським воїнам за звільнення міста”. Громадяни активно протестують, коли людина з сепаратистськими поглядами намагається пролізти у владу чи повернутися на раніше займану посаду і таке інше. Щось робиться, щось змінюється на краще. Можливо, не так, як у інших областях України, дещо важче і повільніше, але ж і ситуація у нас складніша – поряд ведуться бойові дії.

– Існує думка, що війна – не жіноча справа. Як ставитеся до цього вислову?

– Коли в дім приходить війна, а ворог зазіхає на саме існування твоєї Батьківщина – не важливо, чоловік ти чи жінка. Якщо можеш тримати зброю в руках – треба йти і захищати свою країну, рідних, близьких, знайомих. Не можеш воювати – допомагай в тилу. Усі разом ми обов’язково переможемо. Наш народ – міцний горішок. Так просто нас не роздушити.

Олександр Олехнович.
“Крила України”.
Із зони АТО.

Професія за покликом душі

Кожна людина, досягнувши певного віку, починає думати про те, що буде робити надалі в своєму житті. Починають з’являтися думки про те, яку професію обрати.

– Однією з найцікавіших професій є професія водія, – вважає старший солдат військової служби за контрактом Руслан Ткачук.

Народився Руслан в селі Гущинці Калинівського району Вінницької області. Дитячі роки згадує з усмішкою. Вони були чудовими. Початкову освіту здобував у Гущинцівській загальноосвітній школі. Після її закінчення вступив у вище професійне училище на спеціальність “тракторист-водій”.

Згодом проходив строкову військову службу в місті Одеса. Потім приїхав у Вінницю, де влаштувався працювати водієм, а згодом уклав контракт про проходження військової служби за фахом. Наразі старший солдат Руслан Ткачук – водій санітарно-лабораторного відділу регіонального санітарно-епідеміологічного загону, у якому він служить ось уже понад 10 років. На перший погляд це може здатися й зовсім не професією, а покликанням. Адже керувати машиною може насправді кожна людина, а от стати насправді гарним водієм, який любить свою роботу – це вже не просте вміння, а мистецтво.

Дуже важливо уміти вчасно оцінити ситуацію, що відбувається на дорозі, потрібно швидко реагувати й бути уважним. Старший солдат Ткачук жодного дня не жалкував про свій вибір професії. Каже, що якби була можливість, то хотів би закінчити вищий навчальний заклад, аби мати змогу здобути офіцерську посаду та працювати з технікою.

У зв’язку із ситуацією, яка склалася в Україні, ще минулого року він вирішив поїхати в зону АТО. Зробив це добровільно, бо розумів, що хлопців, які там, потрібно замінювати.

Старший солдат Ткачук їздив в АТО двічі, був там водієм у пересувних лабораторіях. В обох ротаціях контрактник перебував по три місяці: загалом – півроку в зоні проведення антитерористичної операції. Було нелегко, але Руслан та його товариші з розумінням ставилися до всіх тимчасових труднощів, бо

твердо знали: комусь потрібно боронити рідну землю, і – хто як не вони?! Холод, постійні пересування з місця на місце, постріли та недосипання, постійне напруження, хвилювання рідних… Майже неможливо додзвонитися до рідних, поганий зв’язок… У вільні хвилини чоловік діставав з кишені ікону ангела-охоронця, яку дала йому дружина перед від’їздом, – вона була завжди з ним та оберігала його.

– Перебування у зоні АТО змусило мене цінувати кожну хвилину мого життя і намагатися якомога більше встигнути в житті, – говорить Руслан.

Коли він повертався до Вінниці, то заборонив дружині зустрічати його на вокзалі: це, на його думку, – зайве хвилювання для близьких. Тож зустрічала сім’я свого главу вже вдома за святковим столом…

Вільний від служби час чоловік проводить зі своєю сім’єю – дружиною, яка працює учителем англійської мови в кооперативному коледжі, та п’ятнадцятирічною донькою Олександрою, котра з чотирьох років займається спортивно-бальними танцями в танцювальному клубі “Болеро” та має безліч кубків та нагород, зокрема – з чемпіонату України. Саме з родиною пов’язані найяскравіші моменти його життя. А ще – хобі. Дуже полюбляє Руслан щось майструвати, створювати різноманітні вироби з металу, дерева тощо.

А ще старший солдат Ткачук слухає різножанрову музику – від класики до молодіжних напрямків. Любить театр: улюблена п’єса – “Ніч на Св’ятого Валентина”, а ще – старі фільми, фільми про кохання на кшталт “Службового роману”, “Любов і голуби”. Життєве кредо Руслана – більше жартувати й ніколи не засмучуватися. Більше позитиву та посмішок!

Марина Ригульська.
м.Вінниця.

“Ви не уявляєте, яка це честь писати святий образ на зрешеченій будівлі під прицілом снайпера”

Левко Скоп нагадує чаклуна з казки з довгою бородою, дивакуватим говором, заплутаним волоссям. Іконописець, поет, викладач, художник, рок-музикант... Людина, що стала символом Майдану, а зараз не зменшує обертів і активно підтримує воїнів, дарує їм ікони, організовує проекти на підтримку бійців та їх сімей, їздить у зону АТО. Левко вважає себе цілком успішним, хоч і ніколи не заробляв великих коштів. Йому, мабуть, і не личив би розкішний одяг и дорогий автомобіль. Чоловік запевняє, що він завжди був щасливою людиною, але після Майдану і війни став ще щасливішим, адже познайомився із людьми, за яких не шкода померти. Він дійсно щасливий і трохи божевільний. Митець написав величезний образ Пресвятої Богородиці на зрешеченій від куль стіні в Станиці Луганській. Працювати довелось під прицілом снайпера. Кулі летіли, та навіть бронежилет Левко одягнути відмовився. Не влучили. Знайдені кулі іконописець взяв з собою. На пам’ять...

“Діду, куди ж ви лізете?”

На Майдані образи Левка були ледь не в кожній палатці. Саме там він зустрів чимало побратимів і зненавидів пісню “Пливе кача”. Разом з протестувальниками чоловік будував барикади, палив шини, кидав каміння.

– Час від часу я чув у свій бік: “Діду, куди ж ви лізете?”. Кулі летіли повз, падали поранені і вбиті. Я представив виставку ікон в Українському домі. Потім її перенесли в Будинок профспілок, і вона згоріла. Я одним із перших почав прикрашати новорічну ялинку, в лютневі дні стояв проти “Беркуту”. Коли загорілась каплиця, що стояла поряд зі сценою Майдану, люди почали першим ділом виносити з неї написані мною ікони. Це було дуже цінним для мене. Я надихався газами і заробив пневмонію, та і сильний стрес після похован хлопців з Майдану заважав працювати.

До роботи іконописець повернувся через прохання пораненого майданівця. У свій час Левко обіцяв чоловіку ікону, а обіцянки він завжди виконує, тож довелось повертатись до малярства.

“Там, на лінії вогню, ікони оберігають бійців”

Рідні ніколи не відмовляють 61-річного Левка від поїздок у зону АТО. Просто тому, що чітко знають: якщо вже чоловік щось задумав, з шляху його не збити. Левко забороняє називати його волонтером, він ненавидить це слово і запевняє, що це бійці йому допомагають, а не він їм.

– Ви не уявляєте, яка це честь малювати ікони для воїнів, малювати святий образ, коли на тебе дивиться кацапський снайпер. Я дякую Богу, що я можу бути собою. Останні двадцять років я був у депресії. Я не бачив, хто є нашим ворогом, а тепер усе чітко. Мене іноді називають хворим на війну, а насправді я просто хочу бути вільним, своїм у своїй державі. Поїздки в зону АТО принесли мені немало класних емоцій. Там одразу бачиш плече друга.

Коли Левка запрошують у чергову поїздку на схід, він відповідає як справжній піонер: “Завжди готовий”. Разом із товаришами чоловік збирає питну воду, одяг, сало, вареники, що їх ліплять школярі, інші смаколики і відправляють у путь.

– Під час поїздок я завжди пишу образи Пресвятої Богородиці, Ісуса, Миколи Чудотворця й інших святих. Я точно знаю, що там, на лінії вогню, вони оберігають бійців.

“Знав, що справлюсь, якщо тільки мене не зупинить снайперська куля”

Написання образа Пресвятої Богородиці на стіні Будинку культури в Станиці Луганській перетворилось на екстремальну пригоду. Будівля постраждала від артобстрілів, стіни зрешечені уламками, вікна вибиті... Жителі Луганщини вірили, що образ врятує їх від ворога, тому відмовити Лев не міг.

– Я знав, що справлюсь, якщо тільки мене не зупинить снайперська куля. Будинок стоїть на височині і добре проглядається з лісосмуги, що знаходиться в кількох сотнях метрів. Мене попередили, що снайпери можуть завадити роботі. Хлопці наполягали, щоб я одягнув бронежилет і каску, та працювати в них незручно, тому я відмовився.

На дерев’яну конструкцію бійці накинули маскувальну сітку, та вона виявилась закороткою. Коли виліз, мені було дійсно страшно. Я нікому не розказую, але я перед цим підійшов до хлопців і попросив налити 50 грамів. Звісно, п’яним не був, але хоч мандраж пройшов. Що цікаво, про небезпеку під час роботи я моментально забув. Коли чув віддалені вибухи і залпи, поглядав на лісосмугу. Мені хотілось, щоб снайпер, який тримав мене на прицілі, побачив моє обличчя, а не тільки смугу. Щоб зрозумів: я не боюсь.

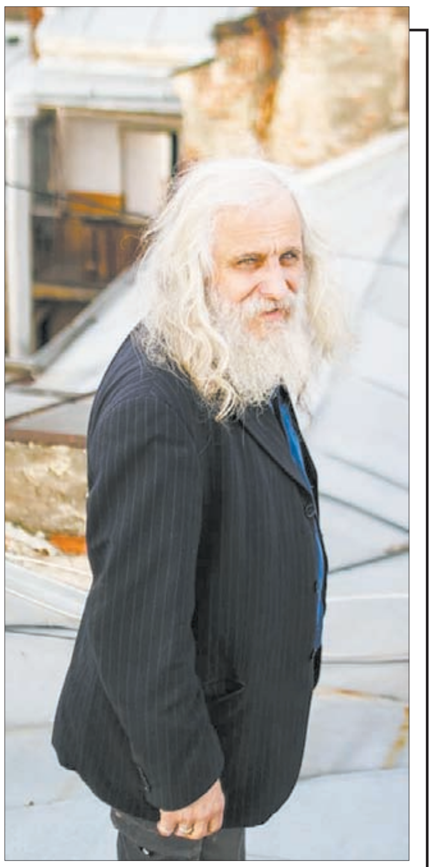
Іконописцю вистачило одного дня, щоб написати святий образ на зрешеченій стіні. Коли чоловік тільки почав наносити фарби, почався дощ. Та чоловік сприйняв це як Боже благословіння, і після дощу моментально виглянуло сонце.

– Коли забрали дерев’яну конструкцію на якій я малював, боєць вручив мені знайдену під нею кулю, що була випущена зі снайперської гвинтівки. Таки стріляли. Кулю я взяв з собою на пам’ять. Зараз думаю, може, снайпер спеціально в мене не поцілив, бо йому було цікаво подивитись на результат?

“Ким потрібно бути, щоб воювати з іконами?”

В Станиці Луганській місцевий батюшка освятив ікону, голова селища сказав, що до місця будуть приходити молодята з квітами в день весілля. Біля образа зібрались місцеві жителі, діти співали хіти “Океану Ельзи”, було справжнє свято миру. А наступного дня святий образ… був розстріляний.

– Ким потрібно бути, щоб воювати з іконами? Та людей це не

зупинить. Після Станиці Луганської мені вже телефонують із Щастя і запрошують реалізувати у них щось подібне. Я навіть не забирав свої фарби і пензлі зі Станиці, щоб знову працювати у тих краях. Українці перестали бути байдужими, хочуть жити у мирній, єдиній і незалежній країні. Наш народ – сильний і свободолюбивий, він не потерпить ворога на рідній землі.

"Зараз у моєму житті немає нічого іншого, крім війни"

Усю свою енергію чоловік направив на допомогу українській армії. Він разом із колегами продає картини та ікони, а за отримані гроші купує воїнам спорядження.

– Відправляємо допомогу конкретним батальйонам, щоб точно знати, що вона доїхала. Перший аукціон з друзями зробили, потім другий, третій, і так цим займаємося донині. Були і Трускавець, і Барселона – продали усе, накупили бронежилетів. Нещодавно в Києві виставку відкрили у Центрі українського мистецтва, потім в Чернігів її забирають. Деякі роботи – дорогі, деякі – дешеві. Дешевші швидше розходяться, дорожчі, звичайно ж, довше. Одного разу дев'ять тисяч зібрали, одного разу – шість. Різні суми. У моєму житті зараз немає нічого іншого, крім війни.

Левко впевнений у перемозі України і тішиться з думки, що уся його родина намагається пришвидшити цей процес.

– На жаль, у нас є соціальна проблема – еліта іде на фронт, а панікери намагаються вирватися за кордон. Головне зараз – віра й чітка визначеність, за кого ти й за що. Я недавно спілкувався з одним чоловіком, який не був на Майдані, але тепер поїхав на фронт як снайпер. Він визначився. Він вірить, і хотілося б, щоб таких людей, як він, побільшало. Я йому навіть в АТО іконостас намалював. Отаке прозріння, хоча Майдан він не сприймав. Зараз ще дуже важливим є особистий приклад священиків. Коли я був в АТО, то щиро здивувався – там є, за кого молитися, і там є хороші духовні наставники. Тому я дуже поважаю тих, хто не ховається від армії. Тих, хто вночі сміливо йде у розвідку, ризикує своїм життям і береже свою і нашу гідність.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Клятва Гіппократа і громадянський обов'язок

Вінниця. До Військово-клінічного медичного центру Центрального регіону неквапливо під'їжджає таксі. Здавалося б, звична картина. Але через деякий час туди так само неквапливо завантажуються троє перебинтованих чоловіків. Видно, що у всіх поранення різного ступеня важкості, а ще видно, що роблять вони це не вперше. Куди зібрались ці троє? Набридли лікарняні ліжка?
Таксист тисне на газ, дорогу він добре знає, як і своїх пасажирів. Його служба – "Євротаксі", як, зрештою і тисячі небайдужих українців, робить гарну справу – допомагає пораненим військовослужбовцям у зоні АТО...

Наразі два Михайли та Юрій, які регулярно їздять у цьому таксі на фізіотерапевтичні процедури, проходять лікування у згаданому військово-медичному центрі. Кожен із них отримав поранення на Донбасі. Довгі місяці лікування дещо виснажили чоловіків, які прагнуть не лише повернутися до своїх родин, а й зайняти місце в строю і довершити почате. Уже не вперше хлопці їдуть на прийом та процедури до професора Фіщенка. Він – чудовий спеціаліст і обіцяє якнайшвидше поставити воїнів на ноги. Але спершу – про самих військовослужбовців, яких нині об'єднала війна і це... вінницьке таксі.

Про нищівне ураження касетними боєприпасами із РСЗВ "Смерч" підполковник Михайло Кузнєцов почув не з розповідей чи телевізора. Він, як і весь штаб АТО, як і весь Краматорськ, мирно займався своїми справами. Аж тут така зухвалість! Зухвалість та жорстокість. У лютому цього року терористи завдали реактивного артилерійського удару не лише по штабу АТО, який базується на околицях Краматорська, а й по самому місту. Загинули військові та десятки мирних мешканців. На щастя, підполковнику Кузнєцову вдалося вижити, але він отримав важке поранення.

Майор Михайло Чеботарьов – командир навчальної роти з Десни. У нього своя історія, якій скоро виповниться рік. Розповів, що у середині липня 2014 року їхали на завдання в районі Дзержинська. Його бойова машина наткнулася на прихований ворожий блокпост. У тому бою Михайло отримав чотири кульові поранення, але, на зло ворогам, залишився жити. А ще пережив довгі 10 місяців лікування у ВМКЦ ЦР. Тепер сподівається на золоті руки та щире серце Володимира Фіщенка.

Третій герой – старший прапорщик Юрій Ляпюцький. У другій половині серпня під Новоорлівкою на їхній блокпост напали. Зробили це як раз під час зміни постів, коли є найбільша небезпека. Це говорить про те, що агентура противника добре працювала. Під час обстрілу Юрій отримав два кульових поранення в руку.

Насправді таких випадків дуже багато. Війна гібридна, тут не діють ніякі закони моралі. Тим більше, коли це стосується російських терористів.

Тому, власне, у нашій державі зовсім не так. У нас є мораль, людяність, милосердя. Завдяки волелюбному українському народу, волонтерському руху, який в державі об'єднав зусилля сотень тисяч людей, ці військовослужбовці та багато інших отримують безкоштовну допомогу, лікуються у кращих лікарів України та зарубіжжя. Вінницькі волонтери в особі Андрія Поджаренка познайомили обох Михайлів та Юрія із завідувачем кафедри травматології та ортопедії Вінницького національного медуніверситету ім. М.І.Пирогова, доктором медичних наук, професором Володимиром Фіщенком. Окрім оперативного втручання, Володимир Олександрович взявся повністю відновити здоров'я вояків у власній клініці "Вінпрофімед".

Ось уже кілька місяців, як військовослужбовці регулярно навідуються сюди для фізіотерапевтичних процедур.

– У Юри – поранення плечової кістки, – простими словами розповідає лікар. – Була зроблена кісткова пластика, чекаємо на відновлення. У Михайла Чеботарьова – вогнепальне поранення шийки стегна. Йому зробили синтез, на жаль, перелом не зрісся. І завдяки підтримці волонтерів не лише з України, а й Арабських Еміратів, закупили ендопротез тазостегнового суглоба. А із тіла Михайла Кузнєцова витягли 36 вогнепальних осколків. Унаслідок ураження він отримав перелом медіального відростка стегнової кістки. Теж робили синтез у Харкові, наклали спиці, я їх уже зняв, і Михайло наразі проходить відповідну терапію, розробляє суглоб, аби швидше стати на ноги.

Це не далеко перші військові у клініці Володимира Фіщенка. Каже, що його громадянська позиція не дозволяє чинити по-іншому. Усім пораненим у зоні АТО Володимир Фіщенко надає безоплатну допомогу. До слова, Михайло Кузнєцов посекрету розповів, що подібний фізіотерапевтичний курс для його лікування коштував би 8 тисяч гривень.

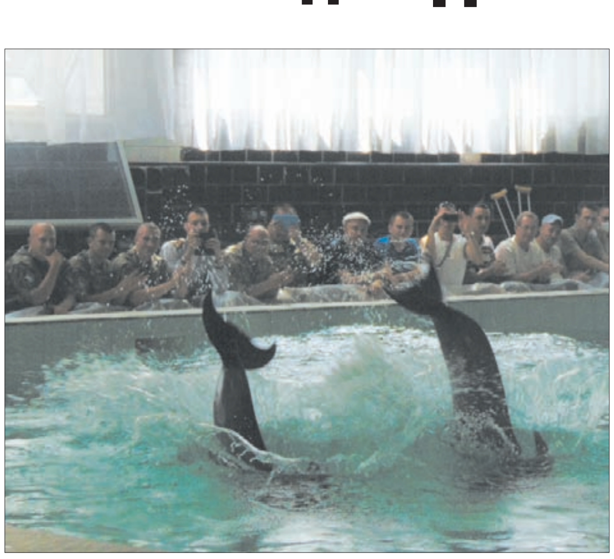
Безумовно, військовослужбовці щасливі, що потрапили до рук цієї щирої людини, адже вдома їх чекають рідні і хочуть бачити чоловіків та батьків повноцінними і життєрадісними людьми. У цьому їм обіцяє допомогти Володимир Фіщенко. Він і сам батько трьох дітей. Щоправда, діти уже дорослі – усі троє пішли батьковими стопами. Донька Тетяна – лікар у згаданій клініці, доглядає наших героїв. Старший син Олександр працює у Госпіталі ветеранів та інвалідів, а молодший – Денис – лише готується до вступу у медичний навчальний заклад. І, напевне, таки стане лікарем, як його батько, та робитиме такі ж благочинні речі.

А тим часом Михайло Чеботарьов уже підвівся з інвалідного візка, ходить на милицях, але й з ними думає скоро розпрощатися. Ідуть на поправку й Михайло Кузнєцов та Юрій Ляпюцький. Чоловіки безмежно вдячні і військовим медикам, котрі витягували їх з того світу, і волонтерам, зокрема Андрію Поджаренку та Ірині Мазур, які допомогли з лікуванням та збором коштів на протезування, і вінницьким таксистам (в особі Романа Сапожнікова), які щоразу доставляють їх на процедури. І безумовно, – Володимиру Фіщенку, чий приклад надихає не лише військових, а й усіх українців для звершення добрих справ.

Юрій Ігнат. "Крила України". Фото автора.

"Дика качка" завітала до "Доктора-Дельфіна"

Для військовослужбовців зведеного загону ПС ЗС України, які тривалий час виконували завдання в зоні проведення АТО, провели психореабілітаційну програму за участю дельфінів. Сеанс відбувся за домовленістю з представниками ПП "Доктор-Дельфін" на території санаторію "Поділля" у місті Хмільник. Серед присутніх були як військовослужбовці, які проходять лікування у Військово-медичному центрі м.Вінниця, так і військові, які нещодавно повернулися із зони бойових дій.

Головними учасниками 40-хвилинної програми були дельфіни Джоні та Беті, які всіляко розважали бійців своїми акробатичними номерами. Хоч такий сеанс і не передбачає безпосереднього контакту з тваринами, проте військові отримали масу позитивних емоцій від самого споглядання віртуозності дельфінів. Як говорять хлопці, сеанси з дельфінами дають ту краплину радості, якої так не вистачає на війні.

Але, щоб отримати дійсно ефективний результат для пораненого бійця, одного разу замало.

Головний спеціаліст відділу психологічного забезпечення Сергій Дзюба зазначає:

– Подібні заходи ми будемо проводити на постійній основі, адже бійцям потрібно створювати такі віддушини, щоб вони відчули, що на землі є мир, є яскраві фарби, яким потрібно радіти, і жити далі. І, перш за все, – є кого і що захищати.

Крім такої невеличкої споглядальної програми, для бійців АТО існує й інша, більш результативна. Психолог ПП "Доктор-Дельфін" Ірина Коровецька вже півроку працює з бійцями АТО. Дівчина зазначає, що військові, які проходять реабілітацію у Військовому клінічному санаторії "Хмільник" проходять дельфінотерапію на постійній основі.

– Щоб реабілітувати більше поранених, ми беремо тільки 5 людей на 5 днів. Якщо бачимо, що комусь потрібні додаткові заняття, то продовжуємо їх до 7-10 днів. Сеанс триває 15 хвилин, 7 з яких людина лежить на воді і слухає ультразвуки, які пробуджують сплячі клітини мозку, – розповідає Ірина.

Мета таких сеансів – допомогти хлопцям психологічно, адаптуватися до мирного життя, повернути їм сон і спокій. На даний момент курс дельфінотерапії пройшло 30 воїнів. Така практика буде використовуватися і надалі, адже сеанси з дельфінами сприяють позитивній динаміці одужання поранених військових.

Ярослава Марченко. "Крила України". Фото автора.

Сто років легенді

19 червня філія Національного військово-історичного музею Збройних Сил України – музей Повітряних Сил разом із Вінницьким обласним об'єднанням колишніх в'язнів фашизму та рятівників "Вічний пам'ятник" відзначили соту річницю від дня народження легендарного льотчика Віктора Хасіна.

Віктор Якович Хасін (1915-1944) – уродженець Вінниці. Льотчик-винищувач, учасник Великої Вітчизняної війни, командир ескадрильї 271-го винищувального авіаційного полку 3-ї Повітряної армії Калінінського фронту, Герой Радянського Союзу. Як розповів під час церемонії покладання квітів до погруддя Героя директор музею полковник запасу Володимир Дерновий, гвардії майор Віктор Хасін здійснив 659 бойових вильотів. У 257 повітряних боях він збив 10 ворожих літаків сам і 5 – в парі, знищив 8 німецьких літаків на землі та багато іншої ворожої техніки.

Загинув Герой трагічною смертю. Похований у Москві на Новодівичому кладовищі.

У день ювілею Героя Радянського Союзу Віктора Хасіна його пам'ять було вшановано представниками об'єднання "Вічний пам'ятник" на чолі з Медою Гехман. При цьому від окремої бази забезпечення Повітряних Сил було виділено почесну варту, а представники музею провели для гостей тематичну екскурсію та відео лекторій.

Алла Швидюк.
Марина Ригульська.
м.Вінниця.

Пекельна місія: як загиблих солдат повертають додому...

Олексій Юков – один із тих, хто у свій пошуковій роботі нерідко ризикує життям заради загиблих. Якщо спочатку пошуковий загін "Плацдарм", який очолює Олексій, займався пошуком загиблих Першої, Другої Світових воєн, то зараз організація робить усе можливе, аби жоден солдат АТО не був втраченим назавжди. І хоч місія пошуковця у зоні бойових дій є вкрай ризикованою, важкою морально, вчинити поіншому Олексій не має права. Адже нерідко саме їх пошуковий загін є єдиною надією для рідних українських воїнів.

На даний момент організація налічує шість чоловік з осередком у Слов'янську. Війна внесла свої корективи у чисельність команди, продовжили займатись пошуком тільки найстійкіші.

– Скільки останків українських воїнів ви знайшли і передали на велику землю?

– Справа в тому, що ми дуже тісно співпрацюємо з такою організацією, як "Союз "Народна пам'ять", їх місією "Чорний тюльпан". Тому сказати кількість важко. Записувати собі ми не будемо, робота ж спільна. Але, на жаль, багато. Хотілося б, звичайно, щоб було менше. Або і взагалі не було. Чітко можу сказати за Слов'янськ. Ми передали останки сімох наших захисників. Плюс були ще останки бойовиків, які ми знаходили і передавали на ту сторону. Моя позиція, що кожен загиблий повинен бути похований, незважаючи на те, за що він загинув. Хоча кожен сам робив свій вибір, але ж є сім'ї, які мають право поховати і оплакати загиблого.

– Звідки ви отримуєте інформацію про місця загибелі, кількість осіб?

– Багато інформації отримуємо від місцевих жителів, від військових. Отримуємо інформацію і з тієї сторони. Також обмінювали тіла загиблих бойовиків на тіла наших загиблих.

З питань передачі тіл по той бік фронту ідуть на контакт?

– Багато є, звичайно неадекватних з фанатичними настроями, зазомбованих, жадібних і безпринципних. Але є і нормальні люди, з якими можна вирішувати питання щодо передачі чи то обміну. В основному це люди, які і до цього займалися пошуком, тобто такі як ми. З ними ми активно співпрацюємо. Наприклад є домовленості щодо пошуку в районі Донецького аеропорту, Дебальцевого. Вони проводять пошук, розкопки, а останки передають нам. Ми теж знаходимо тіла загиблих ДНРівців і передаємо їм. Тобто відбувається обмін тілами. Як би це звучало не гуманно, але по іншому ніяк. Доводиться працювати в тому числі і за таким принципом.

– Чи часто трапляються випадки, коли за передачу нашого загиблого воїна вимагають гроші?

– Так. На жаль, це доволі поширена практика. Є люди, якщо можна їх так назвати, які зароблять на горі інших. Відбувається це наступним чином: якісь бойовики п'яні чи наркомани знайшли тіло, знайшли телефон загиблого і починають надзвонювати батькам, дружині, рідним. Дзвонять і кажуть: "У нас є тіло вашого родича. Якщо хочете його отримати, перерахуйте таку-то суму грошей". Люди платять. А бувають випадки, коли ці бойовики не збираються передавати тіло. Навіть не забирають з місця, де знайшли, а лише прихопили телефон. Ось такі от екземпляри і заважають роботі щодо пошуку та передачі загиблих. Якщо підсумувати, головною проблемою є безлад на окупованій території. Безліч збройних формувань, командирів, які займаються грабежами, мародерством, торгівлею людьми, як мертвими так і живими. Головною проблемою з нашої сторони є всеохоплююча бюрократія і, як наслідок, корупція. З ними зрозуміло. Вони живуть за варварськими порядками. А в нас декларується верховенство права і закону. Державні чиновники повинні обслуговувати і забезпечувати громадян, а не заважати, ставити палки в колеса і тільки й думати, як здерти побільше грошей. Я стикався з таким не раз. Приміром, коли хочеш щось зробити, треба отримати дозволи. А щоб їх отримати – треба назбирати тисячу довідок і підписів чиновників. Ти втрачаєш купу часу, нервів, оббиваєш пороги, стовбичиш у чергах і за ці папірці платиш, скажімо, тисячу гривень. Або інший варіант: ти одразу платиш тисячу гривень – і отримує ті самі дозволи. Висновок: бюрократія – чи не найбільший внутрішній ворог.

Звичайно, серед чиновників є люди, які щиро вболівають за Україну. Їх мало, але вони є. Вони є в Парламенті, Уряді, в Міністерстві оборони, МВС. Цих людей треба просувати, бо саме завдяки ним ми переможемо. І переможемо достойно.

– Доводилось проводити пошуки під шквальним вогнем?

– У нас під Слов'янськом впало два українських вертольоти, збитих бойовиками. Була інформація, що принаймні одному члену екіпажа довелось вижити. Тому до місця падіння довелось рухатись вкрай оперативно, під шквальними обстрілами. Нас прикривали хлопці з 80-ї аеромобільної бригади зі Львова. Вони спішили на допомогу вижившому. Але не встигли. Бойовики забрали його в полон. Але ж треба було забрати загиблих. Ми діставали загиблих з-під уламків двох вертушок. Нас продовжували обстрілювати бойовики. Поряд лунали вибухи. Добре, що стріляли не влучно. А далі тіла п'ятьох воїнів ми передали для проведення генетичної експертизи, потім ідентифіковані тіла передали рідним для їх поховання.

– Поділіться найближчими планами?

– Плануємо відкрити меморіальну плиту в районі села Пришиба, де впав один із українських літаків. Там загинуло шестеро воїнів, ми хочемо запросити людей, що безпосередньо брали участь у тих подіях, це побратими, що знають безпосередньо загиблих хлопців. Хочемо відкрити дошку до дня міста, 6 вересня. Плануємо відкрити одразу два пам'ятники – один воїнам 43-го року і воїнам 2014 року. Є фрагменти літака, саме з них ми і хочемо зробити обеліск. Зробимо до цього місця підхід, щоб люди могли його вільно відвідувати.

– Як ви співпрацюєте з військовими?

– Найбільше і найрезультативніше ми співпрацюємо з групою координації цивільно=військового співробітництва. Хлопці нам допомагають у всьому. Якщо виникають якісь проблеми – ми одразу телефонуємо до них. Наприклад, на даний момент ми займаємось перезахороненням загиблих часів Другої Світової війни. Офіцери CIMIC домовляються з головами сільрад, вирішують проблему з транспортом, надають засоби для розкопок, організовують почесну варту. Співпрацюємо дуже тісно. Раніше ми з місцевою владою не так тісно співпрацювали, як зараз з військовослужбовцями. Хлопці допомагають із утилізацією боєприпасів, що залишились з часів Другої світової війни. Допомагають постійно і безвідмовно.

– Що можете побажати читачам?

Миру, добра. Перед тим, як щось дивитись, читайте і аналізуйте. Ми – вільні люди і не повинні бути рабами.

Олександр Олехнович.
"Крила України". Із зони АТО.

Жити з людьми та заради людей – життєве кредо полковника Широбокова

– Життя єдине та прожити його треба яскраво. Жити з людьми та заради людей, – переконаний полковник Юрій Широбоков, начальник кафедри психології та педагогіки Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Юрій Миколайович народився у сім'ї військовослужбовця та змалку мріяв стати офіцером. У 1991 році він вступив до Харківського військового університету. Закінчивши його, молодий лейтенант був призначений на посаду заступника командира навчальної батареї з виховної роботи у 141-у окремому навчальному центрі військ ППО.

Офіцеру Юрію Широбокову завжди подобалось працювати з людьми. Військовослужбовці зверталися до нього зі своїми проблемами та складними життєвими ситуаціями, знаючи, що він їх вислухає та допоможе порадою. За ці людські якості офіцери та солдати завжди поважали свого вихователя.

Згодом Юрій Миколайович зрозумів, що для вміння надавати професійно психологічну допомогу військовослужбовцям та членам їхніх сімей потрібно здобувати кваліфіковану освіту. Тому, не зважуючи на всі труднощі офіцерського життя, він вступив та згодом закінчив Міжрегіональну академію управління персоналом за спеціальністю "Медична психологія" та Всеукраїнський інститут експірієнтальної і клієнт-центрированої терапії. Здобувши важливі знання, він багато часу приділяє процесу надання психологічної допомоги військовослужбовцям та членам їхніх сімей.

Вступивши до очної ад'юнктури при Харківському військовому університеті, молодий педагог почав брати участь у навчальному процесі майбутніх офіцерів. Після закінчення ад'юнктури та успішного захисту дисертації Юрій Миколайович отримав науковий ступінь кандидата психологічних наук і поринув у важливий процес викладання психологічних дисциплін на кафедрі психології та педагогіки університету.

Пройшовши складний шлях становлення від старшого викладача до доцента кафедри, полковник Широбоков не залишив бажання допомагати іншим у складних життєвих ситуаціях та продовжує приділяти багато часу роботі з особовим складом університету.

У 2008 році полковник Юрій Широбоков очолив загальноуніверситетську кафедру психології та педагогіки Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Як керівник наукового підрозділу, він багато сил та ініціативи приділяє створенню творчої атмосфери в колективі, постійно залучає до наукової діяльності майбутніх офіцерів.

Завдяки впровадженню сучасних методів та прийомів навчання на заняттях з курсантами здійснюється імітація складних та кризових ситуацій, що в майбутньому допоможе молодим офіцерам у роботі з особовим складом у різноманітних ситуаціях.

З позиції виховання курсантів велика увага Юрієм Миколайовичем приділяється розвитку важливих якостей командира-лідера, які прищеплюються на практичних заняттях. Також підготовка здійснюється через залучення курсантів старших курсів до самостійного проведення різноманітних занять. Кожен курсант після проведення заняття глибоко аналізується не тільки викладачем, а й товаришами. Вони можуть надати критичні зауваження, відзначити позитивні сторони в динаміці росту командира-лідера.

Із початком воєнних дій на сході України Юрій Миколайович одним із перших фахівців-психологів увійшов до групи, яка вирушила до Луганської області з метою надання психологічної допомоги військовослужбовцям безпосередньо на передньому краї, а також пораненим при наданні першої медичної допомоги на ротних та взводних опорних пунктах і особовому складу підрозділів радіотехнічних та зенітних ракетних військ. На сьогодні полковник Широбоков має за своїми плечима вже чотири відрядження до зони проведення антитерористичної операції. Він надавав допомогу в найгарячіших точках – селищах Сонцеве, Дмитрівка, Весела Гора, Металіст і містах Амвросіївка, Артемівськ, Дебальцеве, Кремінна, Рубіжне, Сєвєродонецьк, Щастя, а також на сумнозвісній Савур-Могилі.

Після повернення із зони проведення АТО Юрій Миколайович вирішив надавати психологічну допомогу й пораненим бійцям в військовому шпиталі – Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону.

Коли 14 червня 2014 року в Луганському аеропорту було збито військово-транспортний літак Іл-76 з десантниками на борту, він одразу з іншими психологами вирушив надавати психологічну допомогу сім'ям загиблих. Завдяки великому досвіду та особистим якостям офіцер зміг вивести їх із шокового стану та навчити жити після загибелі рідної людини.

Юрій Миколайович згадує, що найчастіше в своїй роботі йому доводилося зіштовхуватися з шоковим станом військовослужбовців, які вперше потрапили під артилерійський обстріл. Він доводить, що таких людей можливо вивести із цього стану найпростішими питаннями. Юрій Миколайович зауважує, що психологічна допомога необхідна всім військовослужбовцям, які повернулися із зони проведення антитерористичної операції. Значна кількість військовослужбовців мають порушення сну та різноманітні психічні розлади, що призводить до погіршення стану здоров'я.

Отримані офіцером практичні навички роботи з особовим складом в бойових умовах свідчить про те, що цілком можливо уникнути негативних проявів бойових дій на психіку людини, використовуючи відповідні рекомендації та самостійно працюючи над собою. Не тільки військовослужбовці, а й цивільні особи можуть зберегти свій психологічний стан не тільки в бою, але і в повсякденному житті, під час аварій, у кризових та інших надзвичайних ситуаціях.

Весь свій фаховий та набутий у зоні проведення антитерористичної операції досвід полковник Юрій Широбоков широко використовує під час занять з курсантами та мобілізованими офіцерами, які проходять підготовку у Харківському університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Немає жодних сумнівів у тому, що його знання й навички знадобляться їм у майбутньому житті.

75 років у нас вірять, і нам довіряють люди

Сьогодні, в умовах проведення неоголошеної війни проти України військовослужбовці Васильківської ордена червоного прапора бригади тактичної авіації продовжують вписувати нові сторінки до 75-ти річного історичного та бойового шляху військового колективу. Це льотний та інженерно-технічний склад, який залучається до несення бойового чергування в пункті постійної дислокації та на оперативних аеродромах, офіцери, військовослужбовці за контрактом та призвані за мобілізацією, які виконують завдання в зоні проведення антитерористичної операції в складі зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України та у складі груп Цивільно-військового співробітництва.

Урочистості з нагоди 75-річчя відбувся у будинку культури Василькова. Привітати ювілярів зі знаменною датою прибули міський голова Сергій Сабов, голова районної державної адміністрації В'ячеслав Одинець, голова Великобугаївської селищної ради Іван Качан, військовослужбовці Васильківського гарнізону, учасники АТО, ветерани, працівники Збройних Сил України, представники волонтерських та релігійних організацій, члени родин військових, та гості.

Командир Повітряного командування "Центр" – заступник командувача Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант Аркадій Вашутін у вітальному слові подякував всьому особовому складу за сумлінну службу.

– В цій урочистій обстановці, висловлюю слова вдячності всьому особовому складу, особливо тим, хто сьогодні стоїть на захисті рідної землі в зоні проведення антитерористичної операції, за мужність, витримку, незламність сили духу, зразкове виконання військового обов'язку та вірність Військовій присязі. Окремі слова подяки хочу висловити членам родин військовослужбовців, рідним та близьким, Ви молитвами, вірою, своєю любов'ю і розумінням, щодня підтримуєте наших воїнів, разом захищаєте нашу рідну країну, – наголосив генерал-лейтенант Аркадій Вашутін.

Своєрідним підтвердженням цих слів стало відзначення військовослужбовців частини державними нагородами, відзнаками вищого військового командування. Під бурхливі оплески колег, рідних та запрошених на сцену один за одним підіймались військовослужбовці бригади та воїни Зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України. Зокрема, пам'ятним знаком Міністра оборони України "За воїнську доблесть" нагородили солдата Юрія Чемера, який понад чотири місяці героїчно захищав Батьківщину неподалік донецького аеропорту у складі зведеного загону Повітряних Сил.

Один із героїв, вперше після важкого лікування та реабілітації отримав нагороду та обійняв своїх колег. Зі сльозами на очах присутні та рідні, оплесками дякували старшому лейтенанту Руслану Берегелі за хоробрість, мужність, сильний характер і силу волі. 13 квітня Руслан із своїми колегами попали під мінометний обстріл біля міста Авдіївка, з того пекла вийти живим судилося йому одному, п'ятеро його побратимів загинули але героями назавжди залишились в нашій пам'яті. Хвилиною мовчання присутні вшанували представників авіабригади, які віддали своє життя в боротьбі за незалежність та територіальну цілісність України – солдатів Дениса Поповича, Дмитра Гуру, Олександра Тищенка, Василя Путаненка, Олексія Вовченка.

Слова безмежної вдячності командир бригади тактичної авіації полковник Володимир Кравченко, висловив керівництву та депутатам органів місцевого самоврядування, Васильківському міському голові Сергію Сабову, голові Васильківської районної державної адміністрації Владиславу Одинцю, голові районної ради Віктору Веремейчику за всебічну підтримку в повсякденній діяльності бригади.

У святковій залі окремі слова вдячності лунали державним підприємствам, приватним організаціям, волонтерам, які у напруженій ситуації змогли надати допомогу частині та внесли свій вклад в обороноздатність нашої держави.

-Дозвольте ще раз привітати всіх вас з 75-ю річницею з дня створення частини! Бажаю Вам, Вашим рідним та близьким щастя, добробуту, здоров'я і наснаги, нових звершень та успіхів у ратній праці в ім'я розвитку і зміцнення Повітряних Сил Збройних Сил України, в ім'я процвітання та щасливого майбуття нашої Батьківщини!,– зазначив у виступі полковник Володимир Кравченко.

Родзинкою заходу став подарунок, підготовлений Центральним будинком офіцерів Збройних Сил України – виступ народного артиста України Євгена Паперного, народної артистки України Ольги Сумської та заслуженого артиста України Віталія Борисюка. Оригінальні музично-гумористичні вітання не залишили байдужим жодного глядача.

Від імені Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України особовий склад бригади привітав начальник Центрального будинку офіцерів Збройних Сил України полковник Євген Блискун, який з нагоди ювілею вручив грамоти кращим військовослужбовцям. Завершив захід, святковий концерт за участю артистів міського будинку культури.

Любов Киналь.
Фото автора.

ПЛАНИ

У НАТО хочуть збільшити чисельність сил швидкого реагування

У НАТО мають намір збільшити чисельність сил швидкого реагування Альянсу. Принаймні це питання виносилося на обговорення засідання міністрів оборони союзників, що проходило цього тижня в Брюсселі.

Як заявив Генеральний секретар НАТО Йенс Столтенберг, передбачається, що їхня загальна кількість може зрости до 30-40 тис. осіб. Зараз їхня чисельність складає близько 13 тисяч військовослужбовців. Очевидно, таке рішення покликане не лише задемонструвати рішучість Альянсу перед новими викликами у Східній Європі, а й мати реальну здатність протистояти потенційним загрозам у регіоні.

Нагадаємо, що сили швидкого реагування НАТО виділені збройними силами країн-союзників для швидкої реакції у разі загрози безпеці країнам-учасникам НАТО та інших кризових ситуацій. Вони мають у своєму складі підрозділи сухопутних військ, морського флоту, повітряних сил та сили спецпризначення, які упродовж п'яти днів мають бути готовими до проведення різного роду військових операцій у визначеному місці. У разі ж масштабного конфлікту вони упродовж місяця повинні стримати ворога до підходу основних сил. Кожні півроку члени НАТО проводять ротації частин СШР. Частини, виведені зі складу СШР НАТО, впродовж наступних 6 місяців проводять інтенсивну підготовку до нової ротації.

Варто також додати, що саме зараз триває активна фаза підготовки підрозділів сил швидкого реагування НАТО. Лише минулого тижня у Польщі завершився другий етап масштабних маневрів СШР НАТО "Noble Jump", де військами відпрацьовувалися дії саме за сценарієм так званої "гібридної війни".

РОЗПРОДАЖ

Чеські Т-72 по 50 тис. доларів

Влада Чехії виставила на продаж основні бойові танки Т-72, які вже не потрібні армії країни. Про це повідомляє видання wired.com. При цьому танк може купити будь-хто: уряд якої-небудь країни чи приватна особа.

Зазвичай, переважна більшість покупців подібної техніки є громадянами США. Вони завжди охоче купують її для власних домашніх музеїв. Один Т-72 коштуватиме всього 50 тис доларів. Ще близько 15-25 тис. залежно від місця доставки знадобляться для оплати перевезення.

Дилери пропонують не тільки Т-72. Тут продають і Т-64, і навіть Т-80. При цьому, техніка переважно знаходиться у непрацездатному стані. Щоправда, для найвибагливіших клієнтів і, вочевидь, за додаткові гроші танки можуть привести до робочого стану. Таким покупцям техніку передадуть навіть із певним набором запчастин, в тому числі нових.

Ізраїль пропонує Хорватії F-16 ACE

ВПС Ізраїлю поступово готуються до прийому у бойовий склад винищувачів нового покоління F-35A від Lockheed Martin, що надійдуть на озброєння з 2017 року. Відтак, ізраїльтяни зараз намагаються позбутися надлишків винищувачів F-16, яких ВПС країни мають на озброєнні близько ста сімдесяти одиниць у різних модифікаціях.

Зважаючи на те, що на початку цього року уряд Хорватії оголосив про наміри позбутися застарілих МіГ-21, Ізраїль запропонував ВПС Хорватії винищувачі Lockheed Мартін F-16A/B, модернізовані до рівня АСЕ. Про це повідомляє flightglobal.com. Варто зазначити, що Хорватія розглядала загалом кілька варіантів заміни: пропозиції від США і Швеції щодо поставок F-16 чи, відповідно, Saab Gripen C/D. При цьому, самі пропозиції передбачали як придбання літаків, так їх оренду.

Щодо модернізованого ізраїльтянами F-16 ACE, то він обладнаний новою БРЛС Elta Systems EL/M-2032, кабіна оснащена трьома кольоровими дисплеями, а шолом пілота має систему цілевказівки. В рамках цієї модернізації літак також може отримати нові види озброєння.

ВИПРОБУВАННЯ

F-35 літатиме як зенітна ракета

Компанія "Pratt & Whitney" спільно із General Electric приступила до випробувань нового авіадвигуна з адаптивним робочим циклом за програмою "Адаптивна технологія розвитку двигунів" (AETD), що має розміри, придатні для установки на F-35. Це більш економічний двигун, як заявляють у компанії. Завдяки йому дальність польоту F-35 без дозаправки в повітрі можна істотно збільшити.

Компанія завершила етап випробувань, в рамках яких оцінювалася комбінована робота компресора і турбіни двигуна з виходом на високі робочі температури. Генеральний менеджер програми AETD Даніель МакКормік говорить, що AETD може адаптувати режими роботи на будь-якій тязі. Наприклад, F-35 може різко прискоритись, обігнавши винищувач противника, наче зенітна ракета або непомітно прорвати систему ППО в режимі крейсерської швидкості на великих відстанях.

Втім, доля програми у контексті F-35 поки залишається невідомою, адже Пентагон ще не висловлював власну позицію із цього питання. Також невідома й вартість самого двигуна. Компанія Pratt & Whitney не розкриває її, однак представники Lockheed Martin підкреслювали, що ціна одного літака, у тому числі двигун, складе 80 млн дол., повідомляє breakingdefense.com.

Перший безпілотник AGS

Перший із п'яти передбачених до будівництва за програмою НАТО AGS безпілотних літальних апаратів Global Hawk Block 40 викотили зі складального цеху в Сан-Дієго. Реалізація AGS дозволить альянсу здійснювати, за необхідності, постійне спостереження територій за будь-яких метеорологічних умов, вдень та вночі.

До фінансування системи AGS долучилися 15 союзників по НАТО: Болгарія, Чехія, Данія, Естонія, Німеччина, Італія, Латвія, Литва, Люксембург, Норвегія, Польща, Румунія, Словаччина, Словенія та США. Рівня початкової готовності AGS планують досягти вже до завершення наступного року.

Усі повітряні транспортні засоби будуть управлятися з основного центру в Італії. Варто додати, що AGS призначена не лише для використання військовими. За необхідності безпілотники будуть задіяні і в разі техногенних аварій чи природних катаклізмів.

ОНОВЛЕННЯ АВІАПАРКУ

Узбекистан візьме на озброєння С295W

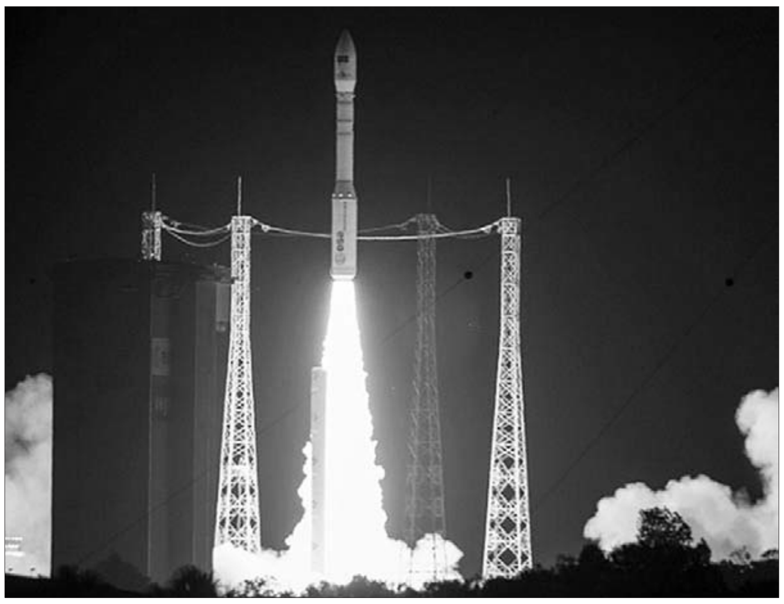
Нещодавно на заводі Airbus в Севільї іспанські спотери відзняли військово-транспортний літак Airbus C295W, що має розпізнавальні знаки ВПС Узбекистану і відповідний напис на фюзеляжі. Зараз літак з серійним номером "137" та бортовим "01" проходить льотні випробування після остаточного складання.

C295W є новітньою модифікацією відомого військово-транспортного літака C295M і був вперше представлений в 2013 році. Від колишнього варіанта літак C295W відрізняється головним чином наявністю закінцівок-вінглетів на крилах, покликаних підвищити паливну ефективність літака на 3-6%. Першими замовниками літака C295W виступили в 2014 році авіація ВМС Мексики, дві машини цієї версії для якої були побудовані навесні цього року. ВПС Мексики також замовили два літаки.

Про закупівлю Узбекистаном C295W раніше не повідомлялося, але на початку 2015-го у Airbus наголошували, що мають додаткові контракти на вісім літаків C295W з двома неназваними замовниками. В рамках авіасалону у Ле Бурже стало відомо, що один із замовників, що законтрактував чотири літаки, є МВС Саудівської Аравії. Тому цілком ймовірно, що замовником інших чотирьох машин виступив саме Узбекистан. Ця країна, між іншим, стала другою на теренах колишнього СРСР після Казахстану, яка взяла на озброєння літаки сімейства Airbus C295.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

Відбувся успішний пуск ракети-носія "Вега" з українським двигуном

23 червня 2015 р. о 4:51:58 за київським часом з космодрому Кура у Французькій Гвіані відбувся успішний пуск європейської ракети-носія "Вега", яка вивела на орбіту космічний апарат Sentinel-2A.

Ракета-носій "Вега" розроблена Європейським космічним агентством спільно з Італійським космічним агентством (ASI). Маршовий двигун для 4-го ступеня ракети-носія RD-868P розроблений Державним підприємством "Конструкторське бюро "Південне" ім. М.К.Янгеля та виготовлений Державним підприємством "Виробниче об'єднання "Південний машинобудівний завод ім.А.М.Макарова".

Супутник Sentinel-2A є частиною глобальної європейської системи дистанційного зондування Землі Copernicus. Його основна функція на орбіті – глобальний моніторинг довкілля, вивчення складу атмосфери, метеорологічні та кліматичні дослідження.

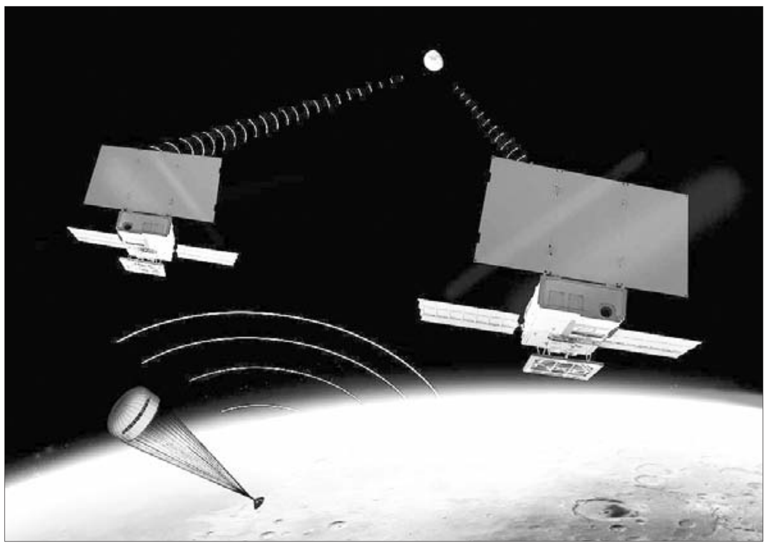
Зазначений пуск став п'ятим в рамках програми "Вега". Наступний пуск заплановано на вересень 2015 року.

НАНОТЕХНОЛОГІЇ

НАСА має намір вперше відправити до Марса два наносупутники

Космічне відомство США планує вперше направити до Марса два наносупутники, які передаватимуть на Землю дані про стан наукового апарата "Інсайт", створеного для вивчення будови Червоної планети.

Як повідомило НАСА, вони будуть запущені в 2016 році за допомогою ракети-носія "Атлас-5" з військово-повітряної бази Ванденберг в Каліфорнії. У цьому ж штаті, в Лабораторії реактивного руху в Пасадені, були створені два наносупутники-близнюки, що отримали назву "Марко" від англійських слів "Mars Cube One", що характеризують їх тип і призначення майбутньої місії. Американські фахівці порівнюють їх за виглядом з маленькою валізкою або великою книгою. Розміри апаратів складають 36,6 на 24,3 та на 11,8 см. Вони складені зі стандартних модулів з використанням готових технологій.

"Чимало подібних супутників було зроблено студентами університетів, і десятки з них були запущені на навколоземну орбіту як додаткові вантажі до великих апаратів", – нагадало НАСА.

Співробітники цього відомства розраховують, що два наносупутники, які перебуватимуть на марсіанській орбіті, передадуть на Землю інформацію про посадку "Інсайта" на поверхню планети. Постійний зв'язок з ним буде підтримуватися за допомогою зонда "Марс орбітер", однак він не може одночасно приймати і передавати радіосигнали і тому відправить в центр НАСА повідомлення про стан наукового апарата з затримкою на годину. На відміну від нього тандем "Марка" зробить це негайно.

– "Марко" – це експериментальний проект, який доданий до місії "Інсайта", але не є обов'язковим для її успіху, – пояснив директор відділу планетарних досліджень НАСА Джим Грін.

Він уточнив, що після відділення від ракети-носія супутники "Марка" полетять до Червоної планети самостійно, за своєю власною траєкторією. Кожен з апаратів забезпечений двома антенами і двома панелями сонячних батарей. Посадка "Інсайта" на Марс запланована на вересень 2016 року, і до цього часу вони вже повинні бути на орбіті. "Це буде перша подорож наносупутників в далекий космос", – відзначило НАСА.

МІСІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Зонд Philae вийшов на зв'язок з комети Чурюмова-Герасименко

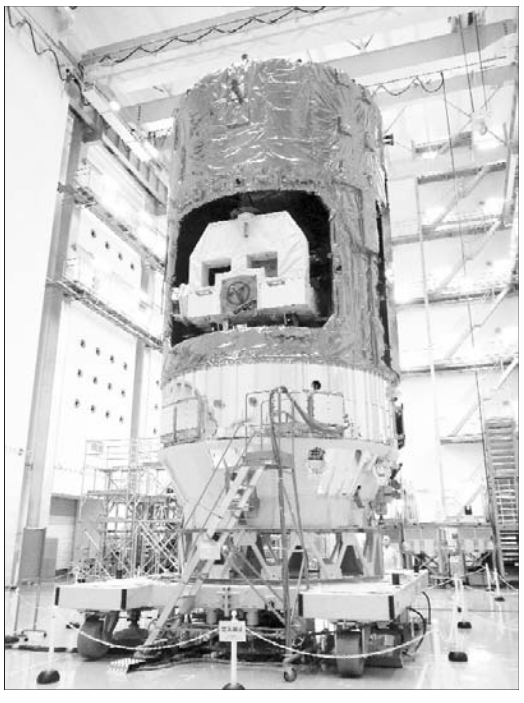
Зонд Philae, що знаходиться на поверхні комети 67Р/Чурюмова-Герасименко, після семимісячної перерви "прокинувся" і вийшов на зв'язок із Землею. Про це повідомили в Європейському космічному агентстві (ЄКА).

– Ми успішно встановили зв'язок на дві хвилини,– повідомив менеджер місії Патрік Мартін інформаційному агентству Франс-Прес.

Перерва в роботі пояснювалася нестачею енергії в сонячних батареях зонда. Спуск зонда з орбітального апарата Rosetta був проведений 12 листопада минулого року (це була перша м'яка посадка тіла з Землі на ядро комети). Місія складається з орбітального апарата Rosetta і спускового зонда Philae. Під час посадки на комету 67Р/Чурюмова-Герасименко зонд не зміг прикріпитися гарпунами до поверхні і опинився в тіні величезної скелі. Саме тінь обмежила час доступу зонда до сонячного світла. Philae пропрацював близько 60 годин. Проте потім він потрапив у тінь.

На думку експертів, з тих пір комета наблизилася до Сонця, що дозволило батареям зонда достатньо зарядитися для відновлення роботи. Ця крихітна автоматизована наукова лабораторія готова відновити наукові дослідження, повідомило керівництво місії. Але точно визначити місцезнаходження Philae фахівцям ЄКА поки не вдається.

Місія Rosetta координується ЄКА за участю його членів-держав, а також НАСА. Дані, отримані з її допомогою, необхідні для пояснення процесів еволюції Сонячної системи і появи води на Землі.

ЗВОРОТНИЙ ВІДЛІК

Запуск "Коноторі-5" до МКС призначений на 16 серпня

Японський космічний вантажний корабель "Коноторі-5" ("Коноторі" по-японськи означає "лелека") буде запущений до Міжнародної космічної станції 16 серпня. Про це повідомило японське аерокосмічне агентство JAXA.

"Запуск ракети-носія H2B з космічним вантажним кораблем "Коноторі-5" відбудеться 16 серпня о 22:01. Ракета-носій H2B з "Коноторі-5" на борту буде запущена з космодрому Танегасіма після відповідної підготовки. Остаточний час запуску буде врегульовано, виходячи з параметрів нової орбіти Міжнародної космічної станції", – йдеться в повідомленні аерокосмічного агентства JAXA.

На сайті агентства вже розпочато зворотний відлік часу до запуску. Вантажівка повинна доставити на МКС воду, продукти харчування та наукове обладнання, яке необхідне, зокрема, для дослідження так званої темної матерії – виду матерії, яка не взаємодіє з електромагнітним випромінюванням, за рахунок чого досі її існування в космосі обгрунтовано лише теоретично. "Коноторі-5" доставить до МКС обладнання CALET, створене вченими університету Васеда. Воно буде приєднано до японського наукового модуля "Кібо".

Як очікується, стикування корабля з МКС проведе японський космонавт Кімія Юи, який з кінця липня перебуватиме на станції у складі міжнародного екіпажу.

КОНТРАКТ

Airbus побудує найбільше в світі супутникове угруповання

Європейський аерокосмічний гігант Airbus уклав контракт на будівництво найбільшого в світі супутникового угруповання. Про це стало відомо в ході виставки Paris Air Show-2015 у Ле Бурже.

Відповідно до багатомільярдного контракту, концерн зробить для компанії OneWeb, яка зареєстрована на Нормандських островах, 900 космічних апаратів. Вони призначені для надання супутникових послуг з доступу до мережі Інтернет.

Супутники, як очікується, будуть розташовуватися на орбітах на висоті від 800 до 950 кілометрів над Землею. Розгортання угруповання планується завершити до 2020 року.

Орбітальне угруповання, як очікується, буде нараховувати 600 супутників, тоді як

інші 300 планується використовувати в ролі запасних. Як зазначає OneWeb, чисельність супутників в новому угрупованні перевищить аналогічні комерційні рішення конкурентів до десяти разів.

Нові супутники повинні бути досить потужними і недорогими. Імовірно, маса кожного з апаратів складатиме приблизно 150 кілограмів, а його вартість – менше 0,5 мільйона доларів.

Для організації виробництва нових апаратів Airbus належить переглянути свою технологічну політику: раніше концерн виробляв в основному лише потужні і дорогі супутники (масою кілька тонн і вартістю кілька сотень мільйонів доларів).

Перші апарати планується виготовити на заводі в окрузі Тулуза у Франції. Потім випуск супутників повинні перенести в США. Очікується, що в проекті візьме участь також компанія Virgin Group Річарда Бренсона, яка розробляє систему запуску супутників.

Компанія OneWeb, очолювана Грегом Уайлером, в даний час володіє супутниковою мережею ОЗВ з 12 апаратів, що забезпечують надання комунікаційних послуг і широкосмуговий доступ до Інтернету.

Наданням доступу до мережі за допомогою недорогих супутників збираються також зайнятися такі компанії, як, наприклад, SpaceX, Google і Facebook.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

27 червня – 5 липня

27 червня 1955 р. *народився директор філії НВІМУ – музею Повітряних Сил ЗС України В.М.Дерновий.*

29 червня 1900 р. *народився французький письменник та військовий льотчик Антуан де Сент-Экзюпері.*

29 червня 1985 р. *розпочалися державні спільні випробування літака Су-17М4.*

29 червня 1985 р. *на літаку Ан-124 встановлено 21 світовий рекорд вантажопідйомності.*

29 червня 1995 р. *здійснена перша стиковка ОКК "Мир" з американським МТКК "Атлантіс".*

30 червня 1981 р. *почалася експлуатація перших літаків Су-24 у стройовому полку.*

30 червня 1994 р. *у червні-липні літаками Ан-124 (97 літако-рейсів) із Франції на аеродроми держав Центральної Африки перевезено контингент сил ООН.*

1 липня 1935 р. *розпочалися випробування експериментального літака ЦКБ-26.*

1 липня 1940 р. *народився командувач Військ ППО України (1991-1996) М.О.Лопатін.*

1 липня 1946 р. *народився військовий льотчик, Головнокомандувач ВПС ЗС України (1999-2002) В.І.Стрельников.*

1 липня 1948 р. *створено ДП "Завод 410 цивільної авіації" (Жуляни).*

1 липня 2002 р. *відбулося офіційне відкриття аеропорту "Бельбек" для польотів повітряних суден цивільної авіації.*

2 липня 1900 р. *у Німеччині відбувся перший підйом дирижабля Ф.Цеппеліна жорсткої конструкції.*

3 липня 1952 р. *відбувся перший політ вертольота поздовжньої схеми Як-24 ДКБ А.С.Яковлєва, льотчики-випробувачі С.Г.Бровцев, Є.Ф.Мілютічев.*

4 липня 1911 р. *відбувся перший в світі комерційний авіарейс. Пілот Гораціо Барбер на замовлення General Electric перевіз на літаку Valciria ящик з лампами розжарювання з Шорехема в Хув (Великобританія), за що отримав 100 фунтів стерлінгів.*

4 липня 1928 р. *італійці А.Феррарі і Д.Прете на літаку Савойя-Маркетті S64 встановили світовий рекорд дальності – 7188,25 км.*

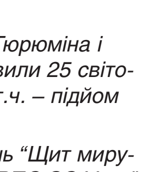

4 липня 1975 р. *відбувся перший політ пасажирського літака Boeing 747SP (Special Performance). Цей спеціальний варіант для виконання безпересадкових польотів на маршрутах протяжністю 11000-12000 км відрізнявся від попередніх модифікацій укороченим фюзеляжем.*

4 липня 1975 р. *екіпажі А.М.Тюрюміна і Я.І.Вернікова на Іл-76 встановили 25 світових рекордів з вантажами, у т.ч. – підйом на 2 км вантажу 70121 кг.*

4 липня 2000 р. *в ході навчань "Щит миру-2000" вперше в історії авіації ВПС ЗС України і США шість Іл-76МД і шість С-130 здійснили спільне десантування парашутистів і бронотехніки на Яворівському полігоні.*

5 липня 1985 р. *відбувся перший політ навчально-тренувального літак JJ-7 (Китай), близького за конструкцією до радянського літака МіГ-21УТІ.*

5 липня 1998 р. *офіційна делегація ВПС ЗС України взяла участь у святкуванні 50-ї річниці ВПС Ізраїлю, командир екіпажу Су-27 М.Л.Коваль.*

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

Найвища британська нагорода та її кавалер-українець

Хіба міг собі уявити подільський хлопчина Пилип Коновал, що доля приготувала йому такі випробування й такі надзвичайні пригоди?! Спочатку з Батьківщини він потрапив на заробітки до далекого Сибіру, звідти – до Канади, а згодом йому довелося воювати на боці британської корони на фронтах Першої світової війни, бути нагородженим найвищою королівською нагородою за надзвичайний подвиг та стати національним героєм Канади...

Серед нагород за військову доблесть однією з найбільш авторитетних у світі є британський Хрест Вікторії. Від моменту заснування цієї відзнаки у 1855 році нею були нагороджені лише 1 357 осіб – підданих британської корони та жителів її колоній і домініонів. Це небагато як для країни, що весь цей час майже безперервно воювала в різних куточках світу.

Відповідно до статуту нагороди, її можуть одержати військовослужбовці будь-якого звання, всіх видів збройних сил і родів військ, а також цивільні особи під військовим командуванням. Заснований королевою Вікторією в період розквіту Британської імперії, цей хрест став найвищою британською військовою відзнакою, якою нагороджують лише за безпрецедентний вияв особистої мужності "перед лицем ворога". До того ж, останнє розуміється буквально – саме тому в наш час отримати Хрест Вікторії майже неможливо, адже в сучасних війнах рукопашні сутички є скоріше винятком. Так, після Другої світової війни відбулося лише 14 нагороджень – чотири за війну в Кореї, одне – у період індонезійсько-малайзійського конфлікту, четверо австралійців нагороджено під час війни у В'єтнамі, два британці – під час Фолклендської війни. І, нарешті, у XXI столітті кавалерами Хреста Вікторії стали один учасник війни в Іраку та двоє бійців британського контингенту в Афганістані.

Треба сказати, що на тлі інших британських нагород Хрест Вікторії виглядає скромно, проте так було задумано – справжня мужність не потребує додаткових прикрас. Матеріал, із якого виготовлявся Хрест Вікторії, справді був для патріотів імперії ціннішим за золото. Адже першими кавалерами цієї нагороди стали герої Кримської війни 1853-1856 років. Нагороду вирішили виготовляти з бронзи переплавлених російських гармат, захоплених у Севастополі. Так повеліла сама Вікторія, відхиливши пропозиції відливати відзнаку з коштовних металів. До речі, із металу трофейних гармат (уже не російських, а китайських, захоплених під час Іхетуанського повстання 1899-1901 років) вона виготовляється й у наші дні.

Усі подвиги, за які вручався Хрест Вікторії, старанно занотовані, а імена героїв загальновідомі. Тож за кожною нагородою – конкретні ім'я, звання, підрозділ нагородженого й дата, коли був звершений подвиг – їх гравірують на зворотному боці відзнаки. На одному з хрестів була позначена дата – 24 серпня 1917 року. Ім'я нагородженого – капрал Пилип Миронович Коновал, військовослужбовець 47-го батальйону Британської Колумбії Канадських експедиційних сил. Він – єдиний етнічний українець, удостоєний Хреста Вікторії.

Доля цієї людини подібна долі десятків тисяч наших земляків, які шукали кращого життя за межами рідної землі. Уродженець села Кутківці Кам'янець-Подільського повіту Подільської губернії Російської імперії (нині – Чемеровецького району Хмельницької області України) у молодості зазнав утрат і поневірянь, і лише у зрілі роки здобув душевний спокій, визнання, підтримку й шану громади…

Народився майбутній герой 1888 року. Його дитинство пройшло на сімейному хуторі біля річки Збруч. Коли 20-річному Коновалу прийшов час йти до війська, він охоче зголосився служити, і незабаром уже сам навчав новобранців багнетного бою. У російській Імператорській армії Пилип Миронович відслужив п'ять років, завершував службу в Сибіру, де згодом ще певний час працював на лісозаготівлі. А на початку 1913 року він завербувався на роботу до канадської компанії, що набирала лісорубів до провінції Британська Колумбія.

Коли почалася Перша світова війна, в якій Канада брала участь як британський домініон, Коновал знову одягнув військовий однострій та добровольцем пішов на війну.

Варто зазначити, що, попри значну кількість українських емігрантів у Канаді, їх майже не було в канадських військах. Це – ганебна сторінка минулого країни, яка нині вважається однією з найтолерантніших у світі: у 1914-1920 роках тисячі українців разом із родинами були переміщені в 24 концентраційні табори. Цих людей канадський уряд вважав потенційними пособниками ворога тільки через те, що вони були вихідцями зі тієї частини Західної України, що перебувала під владою Австро-Угорщини...

Втім, Пилипа, як колишнього російського підданого, тобто емігранта із союзної держави, охоче прийняли на службу. Після 10-місячного навчання на військових базах в Оттаві та Квебеку, у серпні 1916 року його батальйон був перекинутий спочатку в Англію, а потім у Францію. До середини жовтня 4-а дивізія Канадських експедиційних сил, до складу якої входив його підрозділ, перебувала в резерві, а потім опинилася на передовій. І хоча на фронті до весни панувало певне затишшя, холодну пору року у Франції канадці пережили важко. Через несприятливі погодні умови, погане харчування й антисанітарію особовий склад страждав від захворювань. Проте й у такій обстановці Пилип зміг виявити свої військові навички та був підвищений у військовому званні.

Однак його зоряний час був іще попереду. Битва за висоту 70, що неподалік французького міста Ланс, тривала 10 діб – з 15 по 25 серпня 1917 року. Була вона жорстокою та досить масштабною – канадцям протистояли солдати п'яти дивізій німецької 6-ї армії. Ворог застосовував авіацію, важку артилерію, бойові отруйні речовини, але канадці вперто продовжували наступ. Шість із них за цю битву згодом були удостоєні Хреста Вікторії, серед них – і відважний подолянин. Коли його батальйон був оточений ворогом і кілька діб героїчно тримав оборону, капрал Коновал раптом без наказу кинувся в атаку й фактично сам розпочав прорив оточення.

Вижив українець дивом: він отримав контузію і був отруєний газом, але після надання допомоги в польовому госпіталі й лікування в медичних закладах Великої Британії одужав. Мужній капрал був підвищений у званні й представлений до нагородження Хрестом Вікторії. 15 жовтня 1917 року сержанту Коновалу в урочистій обстановці вручив відзнаку сам король Георг V.

– Ваш подвиг – один із наймсміливіших і найгероїчніших у нашій армії. На честь цього прийміть мою подяку, – зазначив монарх.

Так простий хлопець з українського села став героєм Британської імперії та, відповідно, національним героєм Канади. Видання The London Gazette описувало подвиги Пилипа Коновала так: "Перед його відділенням стояло складне завдання щодо зачистки бліндажів і кулеметних позицій. В одному з бліндажів він особисто заколов у рукопашному бою трьох ворогів і сам атакував ще сімох у воронці, знищивши їх усіх. Під час наступу кулемет на правому фланзі стримував просування відділення, завдаючи йому значних утрат. Капрал Коновал кинувся вперед, увірвався в дот, знищив облаштовану там позицію й захопив ворожий кулемет. Наступного дня він самостійно атакував інше кулеметне гніздо, знищив обслугу із трьох осіб і підірвав дот разом із кулеметом. Цей військовослужбовець сам знищив щонайменше 16 ворогів і доблесно бився протягом двох днів наступу, поки не дістав важке поранення…".

Воювати Пилипу Коновалу більше не судилося. Після виписки зі шпиталю він був призначений помічником офіцера зі зв'язків із російським Посольством у Лондоні (до речі, росіяни нагородили його Георгіївським хрестом IV ступеня). А після того, як у Росії відбулася Жовтнева революція й розпочалася громадянська війна, сержант Коновал вступив до добровільної дружини, що отримала назву "Канадські сибірські експедиційні сили". Проте безпосередньої участі в бойових діях вони майже не брали – завдання підрозділу Коновала полягало в охороні Транссибірської магістралі.

Після поразки "білих" канадці повернулися додому. Влітку 1919 року Пилип Коновал був із почестями звільнений з армії. Але пережите на війні далося взнаки: у ветерана почалися психічні розлади, і за кілька місяців, розбороняючи бійку між двома знайомими, Коновал утратив самоконтроль і вдарив одного з них ножем. Чоловік помер, а героя війни спочатку посадили у в'язницю, а потім відправили на примусове лікування до психлікарні. Лише за сім років його визнали безпечним для суспільства й випустили на волю…

За цей час про кавалера Хреста Вікторії всі забули. Жодної цивільної професії він не мав, а на п'ятому десятку опановувати її було вже запізно. До того ж, країна переживала Велику депресію, і знайти пристойний заробіток навіть кваліфікованому працівникові було важко. Виручили бойові побратими: вони виклопотали повернення герою регалій і допомогли із працевлаштуванням. Пилип став сторожем-прибиральником у будівлі нижньої палати Парламенту. Змінилася його доля, коли одного разу Коновала помітив прем'єр-міністр Канади Вільям МакКензі Кінґ, який здивувався: чому людина з орденською планкою Хреста Вікторії працює прибиральником? Розпитавши Пилипа, політик влаштував його на місце сторожа-консьєржа при його кабінеті. На цій посаді Пилип Миронович працював до пенсії.

У 1956 році його запросили до Лондона, на королівський прийом з нагоди 100-річчя заснування Хреста Вікторії, де мали бути всі живі його кавалери.

Помер єдиний українець, який став кавалером найвищої британської військової нагороди, у 1959 році у відділенні для ветеранів громадської лікарні міста Оттави, у 71-річному віці. Його Хрест Вікторії нині зберігається в Канадському військовому музеї в Оттаві. Пам'ять про героя увічнюють шість меморіальних дошок, зокрема й у його рідному селі Кутківці. 360-е відділення Королівського Канадського легіону в Торонто зветься його іменем, а двоє найкращих кадетів-українців Королівського військового коледжу Канади щороку отримують стипендію імені сержанта Коновала.

Підготував Олексій Тригуб.
"Крила України".

Військові медики в зоні АТО відзначили професійне свято

У зоні проведення АТО на Артемівському напрямку своє професійне свято – День медичного працівника, відзначили фахівці військово-медичного загону військового мобільного госпіталю.

З нагоди свята до військового медичного закладу, який знаходиться в Артемівському районі Донецької області, завітали з привітаннями не тільки представники вищого штабу та волонтери, але й мешканці прилеглих населених пунктів.

– Відзначаю складну та дійсно героїчну працю медиків військової ланки, які проводять евакуацію поранених під автоматним та мінометним вогнем, рятують бойових побратимів, ризикуючи власним життям. Колективи медичної служби Збройних Сил України в складній обстановці зберегли життя багатьом пораненим та травмованим військовослужбовцям. Впевнений, що і надалі особовий склад медичної служби Збройних Сил України з гідністю буде нести високе звання військового медика та своїми новими здобутками впише яскраві сторінки в бойову історію медичної служби Збройних Сил України, – зазначив у своєму вітальному слові заступник керівника штабу АТО на Артемівському напрямку по роботі з особовим складом.

Під час урочистостей військові медики отримали привітання від керівництва штабу на Артемівському напрямку та музичні "подарунки" від художньо-самодіяльних колективів Артемівського району Донецької області.

Василь Лабай. Із зони АТО, сектор "С". Фото автора.

Фронтові стежки лікаря

Відважний та завжди усміхнений начальник медичної служби окремого полку зв'язку, що дислокується у Вінниці, майор медичної служби Павло Щирук про військову кар'єру мріяв із сьомого класу. Сталося як гадалося, і офіцер-медик анітрохи не жалкує про обрану стезю. На життєвому шляху 34-річного майора було все: і сумлінне навчання, і зразкова служба, і, звичайно, повсякчас відповідальність за життя інших. І в мирний час, і тим більше – сьогодні, коли військовослужбовці не лише хворіють та травмуються, а й нерідко зазнають поранень у зоні проведення антитерористичної операції.

Зона АТО стала переворотом у житті цієї людини. На палаючому Донбасі Павлу Васильовичу довелося побувати двічі. Місцем відрядження були Донецька та Харківська області. Перша ротація тривала із середини липня до початку осені минулого року, друга – від березня до літа року поточного. Про те, що він працюватиме на фронті, офіцер нікому не сповіщав – знала лише дружина, котра всіляко підтримувала. Батьки ж дізналися лише тоді, коли майор уже був у зоні бойових дій.

Як медик на сході майор медслужби Павло Щирук був відповідальним за організацію медичного забезпечення. Переломним моментом у його свідомості під час першої ротації була звістка про смерть однокурсника. Ця подія певним чином змінила його життєві погляди.

– Ти починаєш усвідомлювати, що це не іграшки, а реально гинуть люди, – розповідає офіцер. – Тоді і я сам став обачнішим та більш застережливим. А ось друга ротація була страшнішою, адже було небезпечніше, і життю постійно загрожувало вороже залізо у вигляді куль та осколків "Градів" та "Смерчів". Та все одно всі як один виконували свою роботу.

У зоні АТО вояки мешкали під землею або у спекотних палатках, температура у яких сягала 45 градусів за Цельсієм.

Медичний пункт полку був укомплектований усім необхідним. Що цікаво, згадує офіцер-медик, і без волонтерської допомоги він мав повний арсенал лікарських засобів, наявність яких забезпечило Міністерство оборони, при чому препарати були переважно закордонного виробництва. Вкрай важких захворювань і поранень на час служби Павла Васильовича у зоні проведення АТО не було, подекуди траплялися загострення деяких хвороб. Значну кількість захворювань вдалось запобігти завдяки профілактичним заходам.

А ось бойовому духу підтримка волонтерів, які навідували бійців ледь не щотижня, сприяла ще й як. Вони забезпечили особовий склад продуктами харчування, теплими речами, буржуйками тощо. Також через земляків-волонтерів захисникам Вітчизни передавали особисті речі їх рідні. Найбільш приємними подарунками були дитячі листівки, які відсилали учні із різних шкіл нашої Батьківщини, це надавало наснагу бійцям. До того ж, маленькі патріоти створили бійцям величезний прапор України із кольоровими відбитками своїх маленьких рученят. Цей подарунок займав почесне місце та найбільше підбадьорював вояків. Інші подарунки – речі щоденного вжитку, яких у бійців було вдосталь, вони відіслали у дитячий будинок.

Усім дружнім військовим колективом вони на Донбасі відзначали і різні особисті й загальні свята.

– На день народження одного бійця ми подарували йому звичайну здобну булочку з феєрверком – вона символізувала святковий торт і наш товариш був приємно вражений. А от на Великдень моя дружина ледь повірила, що ми самі робили крашанки та салати – традиційні олів'є та оселедця під шубою. За паскою ходили до магазинів, де не оминули спілкування з місцевим населенням. Чесно кажучи, траплялися різні люди: і такі, хто вороже споглядали, і ті, що всіляко підтримували й дякували за оборону. Люди у місті вгощали консервами, печивом, і їм неможливо було відмовити, бо ті ображались, – продовжує Павло Васильович.

Дорога додому була нестерпно бажаною – втомлені й водночас радісні вояки чимдуж подались до своїх родин.

– Коли я повернувся, мій семирічний син не впізнав мене і розплакався, а рідні та близькі зраділи, але й у них палали сльози радості. Я довго не міг освоїтись та звикнути до звичайного колись ритму життя та гомону міста, реагую, а то й навіть підриваюсь на кожен звук…

Після служби у зоні антитерористичної операції майор медичної служби усвідомив, що не можна гаяти жодної секунди життя:

– Не слід багато спати, це можна зробити після смерті!

Навіть у вільний час він вчиться, намагається пізнати усе цікаве та корисне. Вивчає іспанську та англійську мови. У дитинстві мріяв бути письменником або художником, тож і сьогодні час від часу поринає у творчість. Серед його творчих доробків – п'ять невеличких збірок оповідань, він пише вірші, деякі з яких публікує в Інтернет-мережі. Обожнює гучно слухати музику, причому – різножанрову. Багато читає, після чого вирізняє прочитане із переглядом фільмів.

Павло Васильович відданий своїй професійній діяльності. І у зоні АТО, і безпосередньо на місці роботи він цінний працівник. Про свою діяльність говорить так:

– Люблю свою роботу й не терплю ледарів. Робота має бути зроблена своєчасно і навіть наперед. За шість років служби у полку я жодного разу не пошкодував, що знаходжусь саме на цьому місці. Своїм колегам не просто довіряю – я в них впевнений, тут я знайшов вірних друзів. А усім, хто сьогодні знаходиться у відрядженні в зоні АТО, я щиро бажаю мирного неба, берегти себе, підтримувати один одного, не ходити сумними, а навпаки підбадьорювати себе й інших і обов'язково повернутися додому живими!

Алла Швидюк. м.Вінниця.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С. Клименко.
ТВО відповідального секретаря: В.Дем'яненко.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 9245 Зам. № 152224.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Чемпіонат України з вертолітного спорту визначив переможців

У Харківській області, на аеродромі “Коротич”, завершився 37-й відкритий чемпіонат України з вертолітного спорту.

Головним організатором турніру виступило підприємство “Мотор Січ”. Учасники змагань літали на вітчизняних вертольотах “Мі-2” і зарубіжних “Robinson-44”. Під час чемпіонату пілоти продемонстрували у небі вправи “Навігація”, “Політ на точність”, “Розвезення вантажів”, “Слалом” та “Індивідуальний фрістайл”. Всі вправи мали елементи пошуково-рятувальних робіт.

– Щоб льотну майстерність змогли оцінити глядачі, всі вправи вертолітники виконували на малих висотах, – зазначив керівник Харківського аероклубу ім. В.С.Гризодубової Сергій Філатов.

Під час змагань розігрувалась як особиста першість, так і взаємодія в команді.

Директор авіакомпанії АО “Мотор Січ” Геннадій Маслов – розповів – У змаганнях брали участь 8 екіпажів, серед яких була жіноча група пілотів, а також команда з Вінницького авіаремонтного заводу, дві команди від “Мотора”, ще одна – від Росії і одна змішана – російсько-українська. На жаль, спортсмени із Білорусії, які також мали намір взяти участь у чемпіонаті, не приїхали.”

– Тренування напередодні та сьогоднішнє виконання першої вправи засвідчує, що учасники у добрій формі. Вони показують гарні результати, тому обрати переможця буде важко, – говорить головний суддя турніру Олександр Скринніков.

В результаті переможцем відкритого чемпіонату України з вертолітного спорту стала команда “Мотор Січ”. Тепер запорізькі пілоти готуватимуться до участі в чемпіонаті світу, що відбудеться в Польщі.

Як запевнили організатори з Федерації вертолітного спорту України, програма вітчизняних змагань повністю відповідає програмі чемпіонату світу з вертолітного спорту. До слова, торік через ситуацію на сході країни чемпіонат не проводили.

ПРОБА ПЕРА

Память

Я не забуду этих дней –
Такое мы забыть не вправе:
Сиротский плач, стон матерей
Стоит уж год по всей державе.
И тех, кто нам мешает жить,
Я думаю, что не забуду, –
Не для того, чтоб как-то мстить –
За них теперь молиться буду!
Чтоб их рука не поднялась
На брата, друга и соседа,
Чтоб в их сердцах осталась связь
С добром – вот в этом суть победы!
Любить людей – совсем не грех,
А убивать их – преступленье.
Запомни, русский президент:
В любви ко всем твоё спасенье!

Вера

Я верю в нашу Украину,
Ведь Украина – наша Мать.
За то, что делают бандиты,
Когда-то будут отвечать.
Они ответят за убийства
Детей и женщин, стариков,
За совершённые все зверства
Против крымчан и горняков.
За веру и свободу нашу
Солдаты проливают кровь.
Россия заварила кашу,
Забыв про совесть и любовь…
Я верю в то, что россияне
Когда-то свергнут дурака –
Поднимут головы славяне,
И мир придёт на все века!

Анатолій Семенець. м.Вінниця.

АВТОДРОМ

Нова “сімка” BMW

Нещодавно компанія BMW офіційно представила флагманський седан 7-ї серії нового покоління. Щодо дизайну новинки – тут все традиційно для BMW: стильно, вишукано та довершено. Мабуть, цим варто і обмежитись, більше зосередившись на технічних деталях нової “сімки”.

Габаритна довжина складає 5098, ширина – 1902, висота – 1478 міліметрів. Варіант із подовженою базою довший на 139 міліметрів. У конструкції застосований армований вуглеволокном пластик, за рахунок чого маса зменшилася на 130 кілограмів. Із композитів виготовлені центральні і задні стійки, а також центральний тунель. Двері і дах – з алюмінію.

“Сімка” побудована на новій модульній платформі і буде доступною як із заднім, так і з повним приводом. Седан обзавівся новим електромеханічним підсилювачем рульового управління і повнокерованим шасі. Із цією системою задні колеса повертатимуться на три градуси в протилежний бік від передніх для полегшення паркування, яке може здійснюватися в автоматичному режимі та навіть дистанційно.

Нова система приводу, яка буде доступною для всіх версій, окрім 740е, працює в поєднанні з пневмопідвіскою, адаптивними амортизаторами і активними стабілізаторами поперечної стійкості з електромеханічним регулюванням. Система контролює крени в поворотах, роблячи підвіску максимально комфортною. Крім того, вона вміє передбачати дорожні умови попереду та заздалегідь підлаштовувати жорсткість амортизаторів.

“Сімка” отримала шестициліндрові двигуни нового покоління і модернізовану “вісімку”. Найдоступніший варіант – це 730d з трилітровим дизелем потужністю 265 сил (620 Нм), що дозволяє седану долати першу сотню на спідометрі за 5,8 секунди. Серед бензинових агрегатів – трилітрова турбошістка (740i) на 326 “коней” із динамікою у 5,5 секунд, а 750i, що комплектується “вісімкою” об’ємом 4.4 л, має потужність у 450 сил та динаміку розгону у 4,4 секунди до “сотні”.

Також буде гібридний варіант 740е, до складу силової установки якого входить дволітрова “четвірка” та 95-сильний електромотор і комплект літієвих батарей. Сумарна потужність – 326 сил. Розгін до “сотні” у такої машини складе 5,5 секунди. Запас ходу на електротязі – 40 кілометрів. Середня витрата пального – 2,1 літра на сто кілометрів пробігу.

Сергій Клименко. “Крила України”.

